Publicație realizată de **Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov** în parteneriat cu **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**

Palatul Mogoșoaia: Expoziție online 6

Personalități ilfovene 9

Fișă de localitate: Ciolpani 10-11

Cartea, mereu biruitoare 12

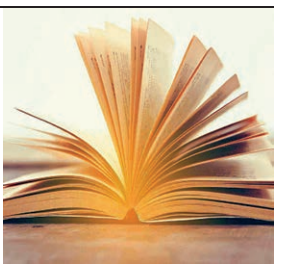

condeie Ilfovene

Nr. 32 | mai 2020 | Publicație de cultură

29 aprilie, Ziua Veteranilor de Război

(pagina 9)

(pagina 5)

Ziua Eroilor și Înălțarea Domnului în 2020

(pagina 7

19 aprilie 2020. Platformă virtuală dedicată Reginei Maria a României

AEROMFILA 2020

La 23 aprilie 1920 a luat ființă Compania Franco-Română de Navigație Aeriană - CFRNA

Venind în întâmpinarea colecționarilor care îndrăgesc tematica Aviație, Romfilatelia a introdus în circulație, la 23 aprilie 2020, emisiunea de mărci poștale Aeromfila 2020.
La inițiativa diplomatului Nicolae Titulescu, în timpul Conferinței de la Trianon - la 23 aprilie 1920 - a luat ființă Prima Companie de Navigație Aeriană Internațională Transcontinentală din lume pentru pasageri, poștă și mărfuri, Compania Franco-Română de Navigație Aeriană - CFRNA, înscriindu-se astfel o pagină memorabilă în istoria aviației mondiale.
Pasagerii și poșta ajungeau de la Paris la Constantinopol, cu aparatele de zbor într-o zi și jumătate, nu în trei zile, dacă foloseau trenul Orient Expres.
Această linie aeriană permitea legătura între orașele Paris - Strasbourg - Viena - Praga - Budapesta (la început Arad) - Belgrad - București - Constantinopol, precum și Varșovia, plecând de la Praga, facilitând extinderea relațiilor de colaborare europene atât de necesare după primul război mondial.
Apreciind inițiativa CFRNA, Asociația Filateliștilor României, în dorința de a impune prioritatea ei precum și a altor realizări de pionierat în domeniul aviației legate de inițiativa reprezentanților poporului român, au constituit la 23 aprilie 1970 Comisia de Aerofilatelie din Cadrul Asociației Filateliștilor din România și au marcat această dată prin prima ediție a Expoziției Filatelice „Aeromfila".

De la un început timid, cu șapte exponate, acum, la 50 de ani de activitate, afirmăm cu mândrie existența a 35 de ediții naționale, unele cu participare și juriu internațional.
Cele trei evenimente sunt reflectate în această emisiune alcătuită din o serie de trei timbre, o coliță dantelată și un plic prima zi a emisiunii.
Timbrul cu valoarea nominală de 2,20 lei este consacrat înființării, la 23 aprilie 1920, a primei companii aeriene internaționale transcontinentale din lume CFRNA și ilustrează traseul liniei aeriene Paris - Strasbourg - Viena - Praga - Budapesta - Arad - București - Constantinopol și sigla companiei care se prezintă sub forma a două aripi și un steag cu inițialele FRA, cu precizarea că acest traseu a fost folosit foarte puțin.
La stabilizarea rutei, Aradul a fost înlocuit cu Belgradul, iar pentru a marca și mai bine „atmosfera", s-au folosit avioane cu înmatriculare franceză, astfel se vede clar înmatricularea F - F RF a unui avion POTEZ - IX.
Constituirea la 23 Aprilie 1970 a Comisiei de Aerofilatelie din cadrul AFR și în timp, a celor 20 de grupe aerofilatelice dispuse pe tot teritoriul României s-a marcat pe timbrul cu valoarea nominală de 2,70 lei. Reproducerea siglei Comisiei de Aerofilatelie recomandă obiectivele activității și anume: prezentarea istoriei și a evoluțiilor la aparatele de zbor mai ușoare decât aerul (balonul și dirijabilul), la avioane și rachete.

Primei ediții a Expoziției Filatelice Aeromfila îi este dedicat timbrul cu valoarea nominală de 20,50 lei. Avionul reprodus pe acest timbru este un COUDRON - C61 și a fost folosit de CFRNA la deschiderea primei linii aeriene internaționale de noapte cu zbor regulat Belgrad - București în data de 10.09.1923. Pe colița dantelată, cu timbrul având valoarea nominală de 29 lei, traseul de zbor al companiei este completat cu Londra și cu prelungirea tronsonului de la Varșovia la Moscova. Manșeta coliței prezintă medalia bătută la 23 Aprilie 1920, la Paris, pe care distingem textul: CFRNA – Fondat în 23 aprilie 1920 și numele românului Aristide Blank - finanțatorul înființării Companiei.
Evenimentul, petrecut la 12.11.1922, odată cu „consolidarea/ liniei aeriene Paris - Constantinopol, prin București, a fost marcat prin amplasarea unui monument în fiecare aeroport unde avionul CFRNA făcea escală.
Singurul monument din cele 8 dezvelite în 1922 - care mai există pe amplasamentul aeroporturilor - este cel de la aeroportul Băneasa. Importanța acestui monument a determinat figurarea lui pe manșeta coliței.
Pentru a marca și celelalte două evenimente aniversare, pe manșeta coliței este figurată sigla Comisiei de Aerofilatelie, iar pe timbrul coliței, sigla Aeromfila.
Pe plicul „prima zi a emisiunii" este reluată grafica de pe timbrul coliței, precum și medalia și monumentul de pe manșetă, alături de existența siglelor Asociației Internaționale a Jurnaliștilor Filatelici - AIJP și a Federației Internaționale a Societăților de Aerofilatelie - FISA - instituții care au acordat patronajul expoziției.
Emisiunea „Aeromfila 2020" e completată de plicul prima zi, în coală de 27 timbre, o vinietă, 14 tabsuri și tete-bęche, minicoală de 13 timbre, două viniete diferite, zece tabsuri, minicoală de opt timbre, o vinietă, șase tabsuri și coliță dantelată. ■

✍ Cristina ANGHELUȚĂ

Viața în vreme de pandemie

Ioan GHEORGHIȘOR

M-am dus în pădure, să văd
Cum mai respiră copacii dimineața.
Ce frumos miroseau ierburile ei,
Ce frumos înmugurise iarăși viața!

În rest, parcuri închise, zile închise,
Orașul nu mai are cuvinte,
Statuile se plictisesc pe bulevarde,
Suferă viitorul, prezentul este clădit din aduceri-aminte.

Vorbele rostite sunt închise-n rastel-
Erau arme-altădată, azi - parcă-s la naftalină,
Scriem pe o sticlă numită ecran,
Obosim prea devreme - dar nu-i noaptea de vină…

Trec mașini tot mai rar pe șosea,
Zăresc câțiva bărbați printre blocuri,
Se duc să urmărească o cursă de fond,
Mai găsiseră la peluză câteva locuri.

Toți așteaptă cu-ncordare finalul,
Către el aleargă, pe pistă, băieții,
Păsări gureșe se aud sus, în plopi,
O fi trecut vreunul linia vieții?

Câți atleți să fi fost pe pistă
Și câți spectatori alergând spre finișul rece?
Tribunele-s goale, văzduhul - la fel,
Pe porți zăvorâte cum puteau să mai plece…?

Într-un târziu, m-am întors din pădure.
Se risipise, învinsă, și ceața…
Ce frumos cântau păsările,
Ce frumos înflorea din nou viața…!

Gruiu

Lansare de carte: „Regăsirea discurilor solare" de Nicoleta Tudor

Distanțarea socială nu trebuie să fie o piedică pentru cultură. Un exemplu este tipărirea, la Editura Librex, a volumului „Regăsirea discurilor solare", cel de al doilea din trilogia „Triunghiul de foc", aflat deja în librării (virtuale sau reale), la vânzare, al ilfovencei Nicoleta Tudor.
Acest volum vine cu o încărcătură puternică de suspans, în care magia inițială se amplifică, răul prinde puteri, demonii se materializează, iar lupta familiei Brădulescu se poartă la un alt nivel. Cine va învinge în această luptă, unde izbânda este când de partea răului, când de partea frumoasei familii pe care am întalnit-o în „Triunghiul de foc", veți afla doar răsfoind acest minunat volum, care vă va purta pe tarâmuri nebănuite.
Nicoleta Tudor, din Gruiu, ne-a obișnuit deja cu un stil unde căldura și blândețea se simt în fiecare frază.
Volumul „Regăsirea discurilor solare" vă va surprinde la fel de plăcut ca și primul din serie, „Triunghiul de foc".
Ca și în primul volum, stilul autoarei care ne face să avem speranța că binele învinge întotdeauna, predomină.
Nu lipsesc vrăjitoriile și ritualurile, iar dialogurile dintre surori sunt captivante și amuzante.
O carte în care întâlnim iubire, fantezie, intrigă, suferință, bucurie și suspans la cote maxime.
O carte pe care o recomandăm tuturor! ■

✍ George V. GRIGORE

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor:
Centrul Român pentru Inițiativă Socială
Editor coordonator:
Cătălin DRAGOMIR
Redactor șef:
George V. GRIGORE
Redactori:
Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA, Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA, Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ
Foto:
George V. GRIGORE
DTP:
Dan DULGHERU
tipar - www.tipografiaKLM.ro

Tel. **0371.084.001**;
e-mail: **condeieilfovene@gmail.com**
ISSN 2601 - 0984; **ISSN-L 2601 - 0984**
Publicație distribuită gratuit

Centrul Cultural Cornetu

Dana Corina Popescu: „Îmi place să fotografiez orașul, cu oamenii și poveștile lor!“

La Centrul Cultural din Cornetu cineva fixează realitatea pe suport material într-un mod artistic și ne-o prezintă „porționată“ economic, ca pe o delicatesă. Este vorba despre Dana Corina Popescu, artist vizual și fotograf. După o îndelungată practică medicală, s-a reorientat spre artă, urmând cursurile de master ale Universității de Artă (UNART) din București, specializarea Fotografie și Imagine Dinamică. În prezent este doctorand în Arte Vizuale.

A participat cu succes la numeroase expoziții personale sau de grup, ceea ce a încurajat-o să continue căutarea cadrului acela unic pe care îl caută fiecare artist vizual. O parte din fotografiile ei pot fi văzute online pe pagina personală danapopescu.eu, dar și pe site-uri dedicate fotografiei, cum ar fi 500px, 1x, fineartportugal, flickr și multe altele.

Dintre expoziții putem aminti: „Quartet“ (Ceainăria Serendipity, București, 2013); „Labyrinth“ (Education Point, București, 2013); „Macro/ Mica lume mare“ (Education Point, București, 2014); „La mulți ani Metroul nostru drag!“ (Stația metru Unirii 1, București, 2014); „After VSLO“ (La Copac, București, 2014); „Dragobetele sărută fetele“ (Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti“, sala Gheorghe Focșa, București, 2015); „Be OnSpot“ (Education Point, București, 2015); „Salina Turda“ (Photo România Festival Cluj-Napoca, 2015); „Bucharest Photo Week“ (Muzeul Țăranului, 2015); „On SPOT - Best of 2015“ (F64, București, 2015); „University of Žilina“ (Slovakia, 2015); „Photo România“ (Festival Cluj-Napoca, 2016); „Culturama“ (Piața Universității București, 2016); „OnSpotLights“ (F64 București, 2016); „On SPOT - Best of 2016“ (Muzeul de Artă, Constanța, 2017) etc.

„Am început să folosesc un aparat foto, cu dorința de a opri timpul...“

Fotografia reprezintă pentru ea un mod diferit de înfățișare a realității, nestingherit de rațiune și bazat pe o bogată imaginație. Ca urmare, imaginile pe care ni le prezintă sunt adesea o metaforă, o sugestie la granița dintre realitate și fantezie, o evadare din prezentul concret, cotidian în ambiguitatea trecutului și viitorului deopotrivă. Nu în ultimul rând, Dana Popescu este trainer autorizat și are experiență în activități de formare în domeniul comunicare, negociere, mediere, relații publice, educație plastică și estetică.

În general, se spune despre fotografie că înfățișează în mod realist realitatea. Dar există și un mod diferit de înfățișare a realității, unul psihologic, filosofic și artistic, nestingherit de rațiune și bazat pe o bogată imaginație care duce la interpretări ale lumii extinse dincolo percepțiile noastre obișnuite, rezultatul fiind o fotografie suprarealistă, Neobișnuită, ilogică, irațională, ciudată, visătoare sau halucinantă.

„Pentru mine fotografia suprarealistă este o una simbolică. Ea combină o reprezentare realistă a obiectelor cu o imaginație fantastică, dincolo de pragul raționalului, pentru a explora din perspectivă freudiană misterele subconștientului și a manipula astfel granița dintre realitate și fantezie, arătând lucruri nefamiliare, imposibile în viața de zi cu zi. O metaforă, o sugestie, o suspendare a realității prin evitarea descrierii concrete a lucrurilor din lumea vizibilă. Prin fotografie îmi ofer mie și celuilalt o evadare din lumea reală într-o realitate a viselor și a coșmarurilor noastre, a dorințelor și a fricilor noastre, o evadare din prezentul concret, cotidian în ambiguitatea trecutului și viitorului deopotrivă. Tema proiectului meu masteral la UNARTE București a fost *Suprarealismul cotidian - o abordare suprarealistă a realității prin intermediul imaginii fotografice - fața imaginară a realității cotidiene*. În cadrul proiectului mi-am propus revizitarea suprarealismului într-un mod novator, aducând o nouă perspectivă asupra fotografiei, prin propunerea unei grile de lectură suprarealistă a realității de zi cu zi. În acest demers, am plecat de la ipoteza că imaginile suprarealiste aparțin realității, depinde doar de mintea/ subconștientul nostru cum le percepem și le decodificăm. Lumea poate fi văzută astfel dintr-o nouă perspectivă, imaginile percepute se pot transforma în mintea noastră în imagini“, ne transmite Dana Corina Popescu.

Din 2015 este membru al grupului de fotografie „OnSpot“, alături de Mirela Momanu, Cristina Țintă, Cosmin Gîrleșteanu, Loredana Bîtculescu și Adrian Mitu.

„De când mă știu modul în care percep realitatea este unul fotografic. Îmi mut privirea de la un cadru la altul și mă bucur de fiecare imagine pe care privirea mea avidă o captează. Am adunat astfel în memorie mii de fotografii. Am încercat să pictez aceste amintiri și nu am reușit vreodată. Ca urmare, în anul 2013 am început să folosesc un aparat foto, cu dorinţa de a opri timpul și de a arăta și celorlalți ceea ce am văzut eu undeva, cândva. Cred că e puțin egoism în această dorință a mea de a păstra cumva o secundă de viață, dar și altruism - în egală măsură - pentru a o dărui celor care nu au avut privilegiul de a o trăi atunci și acolo. Îmi place să fotografiez orașul, cu oamenii și poveștile lor. Îmi doresc să transmit emoția pe care am trăit-o eu atunci când am apăsat pe declanșator. Și am convingerea că modul cel mai potrivit pentru a transmite acea emoție este o imagine în alb negru.“ ne mai împărtășește din tainele artei sale Dana Corina Popescu și merge mai departe spre a preda tinerilor săi cursanți de la Centrul Cultural din Cornetu, alfabetul și tainele limbajului visual. ■

✍ George V. GRIGORE

3 mai 2020

Declarația Înaltului Reprezentant, Josep Borrell, în numele UE, cu ocazia Zilei Mondiale a Libertății Presei

Libertatea presei este un drept al fiecăruia dintre noi, nu doar al profesioniștilor din domeniul mass-media

Cu ocazia Zilei Mondiale a Libertății Presei aducem un omagiu rolului esențial al jurnalismului în sprijinirea libertății de exprimare în mediul online și offline în societățile democratice, precum și în promovarea transparenței și a responsabilizării.

Criza generată de COVID-19 a scos clar în evidență importanța activității presei. În vremuri de incertitudine, mai mult ca oricând, accesul la informații fiabile și verificabile, fără interferențe și influențe necuvenite, este esențial și contribuie la crearea unei societăți mai reziliente. Este îngrijorător faptul că pandemia de COVID-19 este utilizată în unele țări ca pretext pentru a impune restricții nejustificate asupra libertății presei. În pofida riscurilor și provocărilor suplimentare generate de pandemie, profesioniștii din mass-media își continuă activitatea esențială, uneori în condiții dificile. Aceștia dau glas persoanelor celor mai vulnerabile, asigurându-se că poveștile lor sunt auzite. Ei aduc mărturii din zone mai puțin accesibile, inclusiv din zone de conflict, oferind informații vitale cu privire la impactul adesea devastator al pandemiei în diferite părți ale lumii, precum și povești de solidaritate și curaj dătătoare de speranță și optimism.

Jurnaliștii joacă un rol fundamental în facilitarea dezbaterii privind modul în care societățile se pot pregăti mai bine pentru a face față unor provocări ca cele cu care ne confruntăm acum, precum și privind modul în care, în cele din urmă, societățile pot deveni mai sigure, mai prospere și mai durabile. Jurnaliștii trebuie să își poată exersa profesia în mod liber. Poate că astăzi, mai mult ca oricând, libertatea presei este o piatră de temelie a societăților democratice, care nu pot prospera decât dacă cetățenii au acces la informații fiabile și pot face alegeri în cunoștință de cauză. Jurnalismul contribuie la detectarea și la combaterea dezinformării.

În prea multe țări, jurnaliștii se luptă cu o legislație restrictivă, atribuită uneori stării de urgență generată de COVID-19, care limitează libertatea de exprimare și libertatea presei. Blocarea internetului și a site-urilor web se multiplică. Reporterii, în special femeile, sunt supuși unor campanii de denigrare, unor presiuni financiare și unor atacuri din partea guvernului sau a unor canale de presă partizane, ceea ce îi obligă adesea să se autocenzureze. Prea mulți se confruntă cu hărțuiri, cu arestări arbitrare și cu privarea de libertate. Prea mulți și-au pierdut viața pentru că și-au făcut meseria. Uniunea Europeană depune eforturi pentru a combate implicațiile pandemiei asupra sănătății, a drepturilor omului și a situației socioeconomice, inclusiv asupra instituțiilor de presă. Neabătându-se de la necesitatea de a sprijini libertatea de exprimare, răspunsul UE se concentrează și asupra combaterii dezinformării cu privire la COVID-19.

Aceasta presupune promovarea surselor demne de încredere, retrogradarea conținutului fals sau înșelător și retragerea conținutului ilegal. Aceste acțiuni pot fi încununate de succes numai dacă se pot baza pe activitatea conștiincioasă a unor jurnaliști curajoși și dedicați, ale căror eforturi de zi cu zi fac ca societățile să devină mai sigure, mai echitabile și mai democratice.

Astăzi, UE își reafirmă cu fermitate sprijinul continuu pentru rolul esențial al mijloacelor de informare în masă independente și fiabile pe întregul mapamond. Libertatea presei este un drept al fiecăruia dintre noi, nu doar al profesioniștilor din domeniul mass-media.

În 2020, tema campaniei mondiale pe care UNESCO o lansează pune accentul pe „Jurnalismul fără teamă sau favoruri“ într-un peisaj mediatic din ce în ce mai complex. De asemenea, organizația supune atenției subiecte, precum garantarea siguranței jurnaliștilor, atât a femeilor, cât și a bărbaților și a lucrătorilor din mass-media, susținerea activității în mass-media independentă și profesională, fără implicare politică și comercială, respectarea egalității de gen în toate aspectele mass-media. ■

18 aprilie 2020

Călătorie virtuală prin 100 de castele și conace din România, de „Ziua internațională a monumentelor și a siturilor“

George V. GRIGORE

Am trecut repede peste aceste zile de izolare și plictiseală, uitând poate să căutăm și o cale de evadare cel puțin virtuală către alte tărâmuri care ne îndeamnă la visare.

La 18 aprilie, în fiecare an, este sărbătorită „Ziua internațională a monumentelor și a siturilor“. Comitetul Internațional al Monumentelor și Siturilor - ICOMOS a stabilit această dată în 1982, care a fost adoptată anul următor, în cadrul celei de-a 22-a Conferințe Generale a UNESCO. De „Ziua Internațională a Monumentelor“, echipa de la „Castle Break“ a scos din arhivă 100 de imagini unicat și a invitat doritorii la un castelebreakdeacasă prin toată țara. „Am alăturat castele și conace văzute în tururile *castelebreak* cu alte clădiri vizitate în timpul vizitelor de documentare *monumenteuitate* din ultimii ani, pentru o imagine cât mai variată a felului în care aceste clădiri arată azi. În toată țara se păstrează sute de foste reședințe extraurbane ale elitelor de altădată, iar pentru o trecere în revistă mai aprofundată, recomandăm Monumente Uitate, proiectul de la care a pornit ideea Castle Break“ în 2013, precum și Castel în Transilvania și Monumentalist. Plimbare virtuală plăcută și abia așteptăm să ne revedem!“ anunțau cei de la „Castle Break“.

Ziua internațională a monumentelor și siturilor este dedicată celebrării și promovării patrimoniului cultural, reprezentând totodată o oportunitate de a atrage atenția asupra diversității, a relevanței acestuia, dar și asupra vulnerabilității sale. De asemenea, sunt arătate eforturile necesare protecției și conservării acestui patrimoniu, dar și ce înseamnă pentru întreaga omenire conservarea sa. Totodată, reprezintă o oportunitate pentru toate Comitetele Naționale ICOMOS din întreaga lume de a susține cauza lor împreună, în aceeași zi. Comitetele ICOMOS sunt încurajate să invite comunitățile locale să participe activ la această sărbătoare. ICOMOS și-a consacrat activitatea în vederea conservării și protejării monumentelor, ansamblurilor și siturilor aparținând patrimoniului cultural. Este singura organizație non-guvernamentală la nivel mondial care se dedică promovării aplicării teoriei, metodologiei, dar și a tehnicilor științifice în vederea conservării patrimoniului arhitectural și arheologic. Activitatea sa se bazează pe principiile consacrate în Carta Internațională din 1964 privind conservarea și restaurarea monumentelor și siturilor (Carta de la Veneția). ICOMOS propune, în fiecare an, o temă pentru manifestările și activitățile ce urmează a fi organizate cu prilejul Zilei internaționale a monumentelor și siturilor. În acest an, mai mult ca oricând, tema „Shared Cultures, Shared Heritage, Shared Responsibility“ a fost importantă, fiind expresia unității noastre globale în fața crizei mondiale de sănătate în curs de desfășurare.

În 2020, „Ziua internațională a monumentelor și siturilor“ a invitat participanții să exploreze ideea de împărtășire pusă într-o legătură cu cultura, patrimoniul și responsabilitatea. Având în vedere pandemia de COVID-19 și măsurile de izolare luate în diferite țări din întreaga lume, ICOMOS a încurajat sărbătorirea „Zilei Internaționale a monumentelor și a siturilor“, în conformitate cu instrucțiunile

autorităților locale și naționale, pentru a asigura siguranța participanților. În acest sens, ICOMOS a recomandat ca posibile activități conferințe și mese rotunde organizate online, lecturi online, seminarii, prezentări de afișe, interviuri transmise în direct, comunicate de presă, vizite la proprietăți de patrimoniu, campanii în social-media etc. Tema din acest an, așadar, a reflectat contextul global al patrimoniului ca parte a identității culturale într-un moment de schimbare rapidă a populației, al unui conflict și incertitudine ecologică. Tema a identificat faptul că patrimoniul - indiferent dacă este reprezentat de locuri, peisaje, practici sau colecții - este conectat frecvent și pus în valoare de grupuri și comunități multiple și diverse. Tema, în esența ei, a fost preocupată de relațiile dintre culturi sau grupuri culturale și responsabilitatea lor colectivă pentru grija și protejarea însușirilor, semnificațiilor și valorilor semnificative ale patrimoniului.

„Shared Cultures, Shared Heritage, Shared Responsibility“ este, de asemenea, tema generală a celei de-a 20-a Adunări Generale a ICOMOS și a Simpozionului Științific (GA2020) care se va desfășura la Sydney, Australia, în perioada 1-10 octombrie 2020. În 2019, tema „Zilei internaționale a monumentelor și a siturilor“ a fost „Peisaje rurale“ („Rural

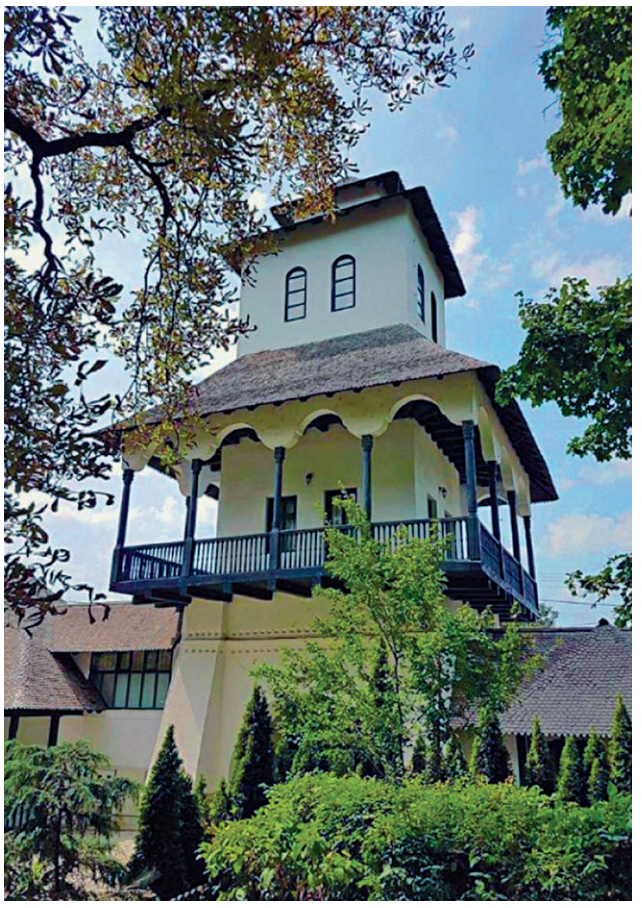

Landscapes“) iar în 2018 - „Patrimoniul pentru generații“, prin care ICOMOS a dorit să marcheze, în primul rând, transferul de cunoștințe între generațiile de specialiști, un pas important în dezvoltarea culturală, și în al doilea rând, implicarea tinerilor specialiști, care își vor asuma rolul de lider în organizarea de evenimente pentru atragerea unor noi membri, abordând utilizarea creativă a rețelelor sociale. Anul 2018 a fost, totodată, „Anul european al Patrimoniului cultural“ și s-a desfășurat sub titlul „Moștenirea noastră: acolo unde trecutul întâlnește viitorul“.

„Castle Break“ este un proiect al Asociației ARCHÉ pentru redescoperirea, protejarea și promovarea patrimoniului românesc. Este prima inițiativă de redescoperire a castelelor și conacelor mai puțin cunoscute din România prin turism cultural. „Castle Break este un proiect îndrăzneț care își propune o serie de excursii de weekend în care participanții să descopere istoria și poveștile castelelor și conacelor din România și din care să se întoarcă cu amintirea unor surprize frumoase pe care le pregătim pentru fiecare plimbare în parte“, arată inițiatorii. „Cele mai frumoase 100 de clădiri vechi ale României“, turul virtual minunat printre castele, conace, cule, vile sau case boierești, este un album fotografic virtual ce invită admiratorii la un tur național al unor clădiri din patrimoniul României. Castele, conace, cule, vile și case boierești alcătuiesc o colecție atinsă de splendoare și de degradare, în același timp. În toată țara se păstrează azi sute de foste reședințe extraurbane ale elitelor de altădată. „Plimbare virtuală plăcută!“ ■

Surse: agerpres.ro; tvr.ro, mediafax.ro, radioromaniacultural.ro; ateneu-pastia.ro; cultura.ro, juridice.ro; patromoniu.ro, timpul.md; castlebreak.ro; forbes.ro

19 aprilie 2020. Platformă virtuală dedicată Reginei Maria a României

„Am România în gând, inimă și suflet“! (Regina Maria)

Cu prilejul Sărbătorilor Pascale, Asociația Identitate Culturală Contemporană a lansat, la 19 aprilie 2020, primul website din România despre Regina Maria a României - www.reginamaria.org. Platforma oferă informații și date istorice prețioase, extrase din jurnalul reginei, fotografii din arhive, imagini video de epocă și intenționează să se constituie într-un punct de referință în mediul online despre biografia și activitatea Reginei Maria.
Tematica generală cuprinde etapele care au marcat destinul reginei și invită utilizatorii într-o incursiune în fascinanta poveste de viață a sa: familia, locul nașterii, căsătoria, frontul, Primul Război Mondial, Marea Unire din 1918, Conferința de Pace de la Paris, turneul regal efectuat după unire în Transilvania, Bucovina și Basarabia, pasiunea pentru flori și artele decorative, atmosfera regală de la castelele din Bran și Balcic, relația cu țăranii și oamenii simpli din popor, campania diplomatică efectuată în Europa și America, testamentul, funerariile și ultimul drum.
Regina Maria a fost transformată într-un simbol al luptei românilor în vremuri de restrițe, fiind supranumită „Regina-soldat“ și „Mama răniților“.

„Te binecuvântez, iubită Românie, țara bucuriilor și durerilor mele, frumoasă țară, care ai trăit în inima mea și ale cărei cărări le-am cunoscut toate“

Recunoașterea internațională a României întregite din 1918 s-a datorat în mare măsură influenței Reginei Maria în cercurile diplomatice de la Paris, acolo unde s-a configurat Europa postbelică. A fost considerată primul oaspete oficial la Casa Albă al președintelui american Calvin Coolidge și prima femeie din lume care a devenit membru al Academiei de Arte Frumoase a Franței. Întâlnirile pe care le-a avut cu șefii de stat și de guverne de la Paris, Londra, Bruxelles, Washington au rămas în istorie, iar astăzi se vorbește despre ele ca momente legendare ale diplomației românești. Talentul Reginei Maria în politica externă este un bun exemplu pentru diplomații și oamenii politici de azi despre cum trebuie construite și dezvoltate relațiile diplomatice și politice cu partenerii noștri occidentali. „Mi-a fost dat să trăiesc cu tine, Poporul meu, vremuri de restrițe și vremuri de mari îndepliniri. Pentru un timp mi-a fost dat să-ți fiu călăuză, să-ți fiu inspiratoare, să fiu aceia care a păstrat flacăra vie, aceia care a devenit centrul de îndârjire în zilele cele mai negre. Aceasta ți-o pot spune astăzi căci nu mai sunt în viață. În acele zile mi-ai dat un nume ce mi-a fost drag; m-ai numit „Mama tuturor“ și aș vrea să rămân în amintirea ta aceia care putea totdeauna să fie găsită în clipele de durere sau pericol. […] Atât timp am fost în mijlocul tău, încât mi se pare, abia cu putință că trebuie să te părăsesc; totuși, orice om ajunge la capătul drumului său. Eu am ajuns la capătul drumului meu. Dar înainte de a tăcea pentru veșnicie vreau să-mi ridic, pentru ultima dată, mâinile pentru o binecuvântare.
Te binecuvântez, iubită Românie, țara bucuriilor și durerilor mele, frumoasă țară, care ai trăit în inima mea și ale cărei cărări le-am cunoscut toate. Frumoasă țară pe care am văzut-o întregită, a cărei soartă mi-a fost îngăduit să o văd împlinită. Fii tu veșnic îmbelșugată, fii tu mare și plină de cinste, să stai veșnic falnică printre națiuni, să fii cinstită, iubită și pricepută. Am credința că v-am priceput: n-am judecat, am iubit…“ (Regina Maria a României)
Siteul reprezintă continuarea și dezvoltarea proiectului cultural „Regina Maria - Marea Doamnă a Diplomației Europene“, pornit de la realizarea unei expoziții foto-documentare în 2019, cu accent pe vizitele externe efectuate după război de Regina Maria, în statele occidentale din Europa și America.
Website-ul pune la dispoziție informații biografice și selecții din fotografii, documente, ziare, cărți, jurnale. Cu mici excepții, majoritatea fotografiilor provin din fondurile și colecțiile Arhivelor Naționale ale României. O altă sursă este Biblioteca Națională din Paris, Franța.

Surse: wikipedia.org; editiadedimineata.ro, reginamaria.org; romaniaregala.ro; bucurestiivechisinoi.ro

Zbuciumul unei regine

Din website aflăm capitole despre viața Reginei Maria a României, precum: „Regina și frontul“; „Regina Maria și Marea Unire“; „Jurnalul Reginei Maria“; „Poporul meu și eu“… Dintre lucrurile mai puțin cunoscute aflăm că, la doi pași de Turnul Eiffel, din 15 octombrie 2019 o stradă din Paris poartă oficial numele Reginei Maria a României. De asemenea, parfumul Reginei Maria a fost recreat după 100 de ani. Casa de parfumuri Houbigant din Paris a relansat aroma preferată de Regina Maria. Sticluța originală se află la

„Muzeul Parfumului“, situat în București, pe Calea Dorobanților. Mai aflăm că, pentru a marca cea de-a 100 aniversare a rolului pe care Regina Maria l-a avut pentru țara sa în cadrul Conferinței de Pace de la Paris, producătorul John M. Florescu, alături de canalul tv „History“ au lansat documentarul „Maria - Inima României“. Filmul prezintă povestea unei foarte importante epoci din istoria României, văzută din perspectiva Reginei Maria.

Regina Maria a crezut în România modernă și unită

Regina Maria a crezut în România modernă și unită. A cucerit Londra, Paris, New York și Washington prin farmec, inteligență, prestanță și viziune politică.
A întărit relațiile României cu Occidentul, fiind considerată cea mai frumoasă față a diplomației românești. Regina Maria a avut un rol crucial în destinul și evoluția României. În timpul războiului s-a implicat în asistența medicală, a vizitat spitalele de bolnavi, a ridicat moralul trupelor și a îngrijit militarii răniți pe front ai Armatei Române.
Pentru curajul de care a dat dovadă, a fost supranumită „Regina Soldat“ și „Mama răniților“. Considerată încă din adolescență una dintre cele mai frumoase prințese din Europa, Maria de Edinburgh era nepoata reginei Victoria a Marii Britanii și a țarului Alexandru al II-lea, verișoară cu regele George al V-lea al Angliei, cu țarul Nicolae al II-lea al Rusiei și cu împăratul Wilhem al II-lea al Germaniei. S-a folosit de relațiile dinastice pentru a pleda recunoașterea internațională a României Mari la Conferința de Pace de la Paris în 1919. Vizitele sale externe au determinat pe mulți lideri europeni să aibă o atitudine favorabilă față de România.
Patriotismul Reginei Maria rămâne un model și o sursă de inspirație pentru noi toți.
Acum, după o mică evadare din orizontul nostru redus de autoizolare, viitorul parcă are o altă perspectivă, mult mai deschisă și luminoasă… ■

✍ George V. GRIGORE

Pentru un strop de primăvară urmăriți expozițiile online de la Muzeul Bucureștiului și Palatul Mogoșoaia

George V. GRIGORE

Urmând exemplul altor instituții din România, pe perioada izolării și expozițiile de artă și muzeale pot fi văzute virtual în expoziții, muzee, palate și mănăstirile din București, Ilfov, Iași și Sibiu.
Tururi virtuale pot fi făcute la Muzeul Brukenthal, Mănăstirea Stavropoleos din București, dar și în Muzeul de Artă de la Iași. Dar, putem porni în călătoria noastră, mai aproape de casă, prin București sau la Palatul Mogoșoaia, în județul Ilfov.
Muzeul Bucureștiului (aflat la Universitate) este unul din cele care poartă în colecțiile sale multe din piesele arheologice descoperite pe teritoriul județului Ilfov. În prezent oferă publicului expoziția-medalion „Grupul celor patru", care cuprinde operele uneia dintre cele mai prestigioase asociații artistice formate în perioada interbelică a României: pictorii Nicolae Tonitza, Ștefan Dimitrescu, Francisc Șirato și sculptorul Oscar Han. Ea a fost creată la sfârșitul anului 1925 prin coagularea viziunilor comune față de artă, în general, precum și prin asumarea responsabilă a condiției artistului în peisajul istoriei picturii și sculpturii moderne românești, în particular. Fondatorii au cultivat diversitatea propriilor tendințe creatoare ca principale calități care au definit unitatea asociației. Gruparea s-a dizolvat de la sine odată cu moartea lui Ștefan Dimitrescu, în 1933. Culorile și formele acestor opere de artă ne vor face primăvara mai luminoasă și optimistă.
În această perioadă, pe lângă bijuteria arhitecturală cu forme tradiționale muntenești, îmbinate cu elemente orientale, baroce și renascentiste, pe care o putem admira la Palatul Mogoșoaia, acesta găzduiește și „Muzeul Tradiției Aulice" - o colecție de artă comparată, însumând circa 300 de piese, donație a Lianei și Dan Nasta. Tot aici, în biserica ridicată de Constantin Brâncoveanu este și tabloul votiv care îi reprezintă pe domn cu cei patru fii ai săi, precum și pe Doamna Maria cu cele șapte fiice. Verdele parcului și apele cristaline ale lacului din apropiere vă vor alina sufletul dornic de reverie… ■

Cine-Club „Dosar Secret"

O nouă vârstă a entuziasmului

Cine-Club „Dosar Secret" - Geo Saizescu a spus: *„Cinecluburile au supraviețuit datorită unor fanatici."*
Cu toate că întâmpinase multe greutăți, ei au continuat să creeze. Și pentru că făceau filme satirice, comice, critice care „pișcau" (ceea ce nu-și permiteau profesioniștii din cauza sistemului) au și tras multe ponoase.
Mulți „neastâmpărați" din aceștia aveau dosare la securitate. Acesta a și fost motivul pentru care cinecluburile au fost menținute într-o stare de dezbinare. Asociația care s-a creat mai nou trebuia să se unească din capul locului. Mă întreb: *„Mai avem nevoie de cinecluburi acum când circulă cantități industriale de videocasete și DVD-uri?"*
Multe dintre aceste produse sunt avortoane artistice, un adevărat gunoi moral. Nu îndrăznește nicio instituție să le oprească: nici Biserica, nici Cultura, nici Poliția. Măcar să nu stăm toți cu mâinile încrucișate. Cu inteligență, cu talent, cu suplețe, trebuie să se facă ceva. Din iubire pentru film și respect față de spectatori trebuie să revitalizăm aceste cinecluburi naționale. Este adevărat că *„Firul rupt se reînoadă greu"* - așa a spus Radu Petrescu Aneste. Filmul de cineclub a avut la noi o vârstă a entuziasmului, care a durat mai puțin de zece ani, cam din 1968 până spre 1967. Ea a fost momentul cu cel mai rodnic aspect artistic, mai mult, începuse a se vorbi de câteva nuclee de școală cu preocupări estetice omogene la Timișoara (Iosif Costinași, Sandu Dragoș), Oțelu Roșu (Emil Mateiași, Nicolae Negruțiu, Norbert Taugner, Ștefania Matcovschi), Reșița (Ion Mato), sau Câmpulung Moldovenesc (Ferdinand Michitovici, George Toxin, Ion Filipciuc)… Cineclubul a însemnat atunci o autoselecție a vocației, la o întreagă generație care nu beneficia de tradiție autohtonă. Lipsind rutina, nu exista decât un singur complex, acela al mijloacelor tehnice și al celor de expresie, învins printr-o sârguință de fier de către artizani.
Când se adunau în festivalurile acestea „tip, reuneau și un repertoriu de 90 -100 de titluri, cu filme din toate genurile, având desfășurarea unor adevărate colocvii pe probleme ale formei, ale limbajului, ale narațiunii. Din păcate, intrate sub presiunea unei drastice îndrumări ideologice, mișcarea s-a diluat treptat, subminând îndeosebi originalitatea și înălțimea creației. Cu puține excepții, a urmat irosirea celei de a doua generații foarte prolixă, inegală, cu idealuri artistice neîmplinite-irosite, care a fost și cauza destrămării aproape totale a mișcării cinematografice în anii 90-92.
Aniversarea Cineclubului „Faur", la care am participat, ne-a amintit tuturor de toate acestea. Firul odată rupt, se reînoada cu greutate. Pentru aceasta sunt necesare eforturi organizatorice și de dotare pe care puține persoane sau instituții sunt dispuse deocamdată să și le asume. Noile condiții sociale și economice propun scopuri, motivații și impulsuri noi ale creației. Ele vor genera și starea de spirit fecundă la care ne așteptăm. E rândul unei alte generații să-și spună cuvântul, cu alte mijloace mai evoluate și într-un alt limbaj, care corespunde unei alte viziuni. Sunt încredințat că toate acestea vor duce la o nouă vârstă a entuziasmului, desigur cu protagoniștii ei. Cine sunt aceștia, îi vom ști curând… ■

Victor COLONELU, regizor de film - Tunari

Ziua Eroilor și Înălțarea Domnului în 2020

În fiecare an mergeam pioși cu flori către monumentele Eroilor Neamului Românesc și ne bucuram de Ziua Eroilor - zi de sărbătoare națională pentru comemorarea tuturor celor care au murit în timp ce serveau în forțele armate, apărând țara. În România, prin Decretul-lege nr. 1693/4 mai 1920, s-a stabilit ca aceasta să fie sărbătorită în fiecare an cu prilejul zilei Înălțării Domnului, iar România a devenit prima țară care îi comemorează în aceeași zi pe eroii străini și pe cei români. Data a fost stabilită ca urmare a Tratatul de la Versailles, unde țările beligerante s-au obligat la întreținerea mormintelor ostașilor îngropați pe teritoriile statelor respective, precum și a monumentelor comemorative de război dedicate acestora. În timpul comunismului, prin Decretul nr. 71/1948 data a fost schimbată la 9 mai, iar după s-a revenit la data inițială.

În această zi, de sărbătoare națională, în toate bisericile din țară și străinătate se face pomenirea tuturor eroilor români căzuți de-a lungul veacurilor pe toate câmpurile de luptă pentru credință, libertate, dreptate și pentru apărarea țării și întregirea neamului.

Tot în această zi ne bucuram de Înălțarea Domnului, o mare sărbătoare creștină care marchează înălțarea la cer a lui Iisus Cristos, la 40 de zile după Înviere. Potrivit Faptelor Apostolilor (1, 1-11),

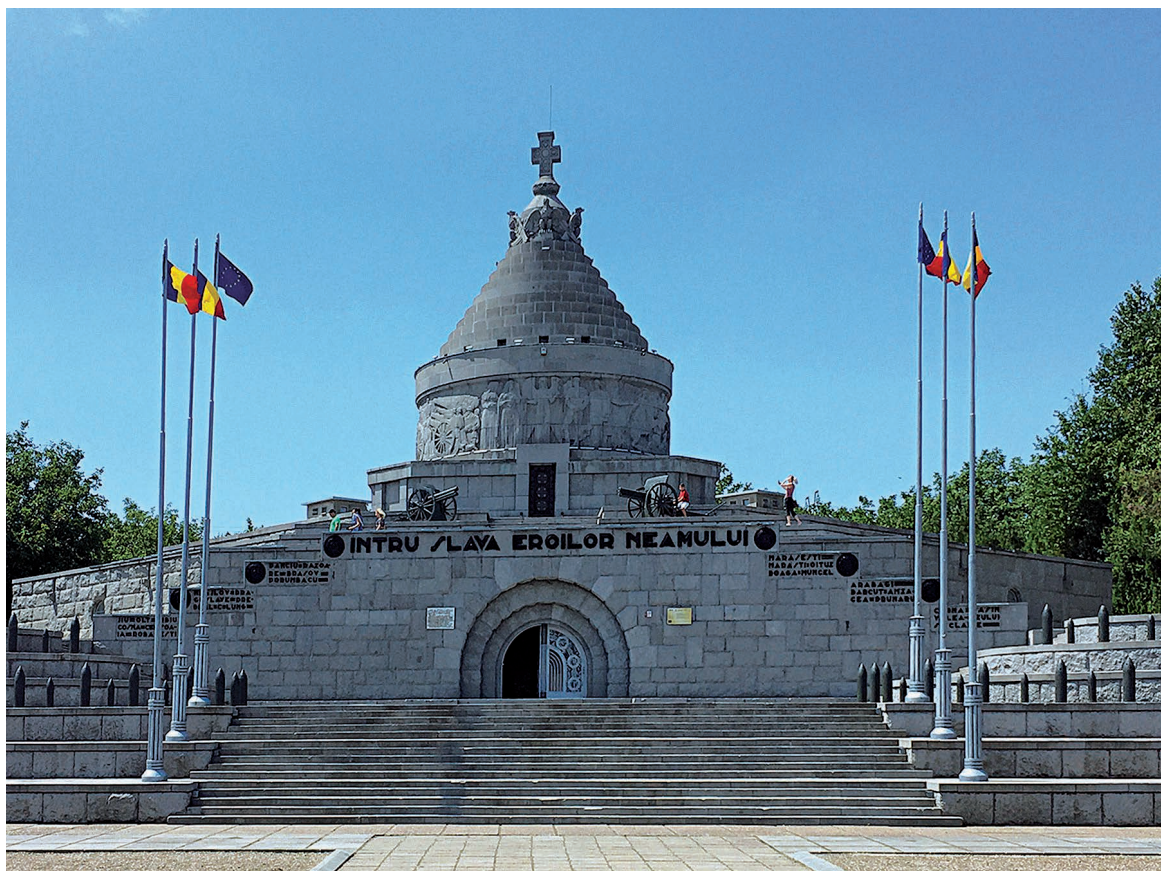

Iisus, după Înviere, s-a arătat apostolilor timp de 40 de zile, după care s-a înălțat la cer, de față cu ei. „Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, s-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu“ (Mc 16, 19).

Spiritualitatea Înălțării se întemeiază pe speranță. Creștinii privesc la casa cerească ce-i așteaptă, trăind încă pe pământ în realitatea lumii noi în care domnește Cristos. Așadar, Înălțarea lui Cristos marchează intrarea definitivă a umanității lui Iisus în domeniul ceresc al lui Dumnezeu, de unde va veni iarăși, dar care până atunci îl ascunde privirilor oamenilor. De asemenea, Iisus Cristos, Capul Bisericii, merge înaintea noastră în Împărăția glorioasă a Tatălui, pentru ca noi, mădularele Trupului său, să trăim în speranța că într-o zi vom fi pe vecie cu El. Nu în ultimul rând, Iisus Cristos, intrând odată pentru totdeauna în sanctuarul cerului, mijlocește necontenit pentru noi, fiind Mijlocitorul care ne asigură necontenit revărsarea Spiritului Sfânt.

Înălțarea lui Iisus Cristos este amintită în Simbolul Apostolilor și în Crezul niceeano-constantinopolitan. Începând din secolul al IV-lea, sărbătoarea se celebrează, atât în Răsărit, cât și în Apus, la 40 de zile după Paști (într-o zi de joi). Înainte de fixarea acestei zile, evenimentul era comemorat la Rusalii.

În unele țări din Occident, dacă Înălțarea nu este sărbătoare legală, celebrarea liturgică se transferă în duminica imediat următoare.

În România, odată cu Înălțarea Domnului se marchează și Ziua Eroilor. În această zi, după Liturghie, sunt oficiate slujbe de pomenire a eroilor neamului românesc în toate catedralele, bisericile, mănăstirile, cimitirele, troițele și monumentele închinate acestora din țară și din străinătate.

Apoi, la orele 12.00, clopotele tuturor bisericilor ortodoxe din România sunt trase în semn de recunoștință față de eroii care s-au jertfit pentru neam, credință și țară. Să lăsăm limba clopotelor să vorbească și să înălțăm din inimă caldă rugăciune către sufletele tuturor eroilor acestei țări creștine. Amin! ■

Surse: wikipedia.org; basilica.ro; mediafax.ro, libertatea.ro

George V. GRIGORE

Monumentul Eroilor din Buftea, semn de recunoștință și neuitare

În centrul orașului Buftea, la intersecția străzilor Mihai Eminescu cu Știrbey-Vodă și strada 23 august, se află „Monumentul Eroilor“, cunoscut drept „Crucea comemorativă a orașului Buftea“.

Monumentul, ridicat la cererea Reginei Maria, a fost dedicat eroilor căzuți în Războiul de Independență (1877-1878), în Primul Război Mondial (1916-1918) și în cel de al Doilea Război Mondial (1941-1945).

Regina Maria s-a născut la 29 octombrie 1875 în Anglia și s-a stins la 18 iulie 1938, fiind înmormântată la Sinaia. Regina Maria, cea care și-a adorat țara și căreia i-a dedicat întreaga sa activitate, a fost soția regelui Ferdinand I al României și mama regelui Carol al II-lea, prințesă a Marii Britanii și Irlandei.

La cererea expresă a Reginei Maria au fost ridicate în țară mai multe cruci comemorative dedicate eroilor căzuți la datorie în acele vremuri: Crucea de pe Caraiman (Munții Bucegi - declarată „Cea mai înaltă cruce aflată pe un vârf montan“), Crucea din interiorul Bisericii din Buftea și Crucea din centrul orașului Buftea.

Numele celor căzuți viteește în război, pentru întregirea neamului, au fost inscripționate pe această cruce. Tot pe cruce sunt scrise și cuvintele Reginei Maria: „Nu vărsați lacrimi ci mai bine slăviți pe eroii voștri pentru ca faima lor să treacă neștirbită din generație în generație“.

Monumentul, ridicat în 1928, este format dintr-o cruce din piatră așezată pe un soclu cu două trepte, amplasată pe o pastilă verde circulară. Pe fețele crucii, pe marginea lor, sunt sculptate chenare cu motive vegetale (vițele - frunze). Pe cruce sunt sculptate inscripții cu marcarea evenimentului comemorat, cu cuvintele reginei Maria, precum și cu numele eroilor căzuți între 1916-1918. Crucea este orientată cu brațele pe direcția NV-SE. Soclul este un trunchi de piramidă cu plan pătrat peste care este așezată o prismă cu baza pătrată, retrasă față de baza mică a trunchiului de piramidă. Latura NE - se află în axul bulevardului Mihai Eminescu. Pe elementul vertical al crucii se află înscris numele eroilor căzuți la datorie. Pe latura trunchiului de piramidă, pe o placă de granit se află înscris „Glorie eroilor noștri“. Latura SE - pe latura trunchiului de piramidă, pe o placă de marmură se află înscrise numele „Eroilor Bufteni din Primul Război Mondial“.

Surse: wikipedia.org; adavaruldebuftea.ro; primariabuftea.ro, viitorulilfovean.ro; locuridinromania.ro; ziarulnatiunea.ro

Latura de SV - pe latura trunchiului de piramidă, pe o placă de marmură se află înscris „Aici odihnesc întru eternitate doi soldați români necunoscuți căzuți la datorie“.

Pe brațul vertical a crucii se află înscris la partea superioară: „Eroii căzuți viteește în războiul pentru întregirea neamului 1916-1918“. La intersecția brațelor crucii sunt înscrise vorbele Reginei Maria: „Nu vărsați lacrimi ci mai bine slăviți pe eroii voștri pentru că faima lor să treacă neștirbită din generație în generație - Regina Maria“.

Pe piciorul crucii sunt trecute nume de soldați.

Latura de SV - pe latura trunchiului de piramidă, pe o placă de marmură se află înscris: „Eroul buftean din Războiul de Independență 1877 - 1878 Crețu Neacșu“.

„Eroii bufteni din al II -lea Război Mondial 1941 - 1945“, urmat de numele eroilor.

Acordând atenția cuvenită acestui monument istoric, Primăria Buftea s-a ocupat de reabilitarea și punerea sa în valoare. Toate manifestările legate de cultul eroilor din orașul Buftea sunt organizate lângă acest monument. Ziua Națională a României (1 decembrie 1918) este sărbătorită la „Monumentul Eroilor“ din centrul orașului Buftea, unde locuitorii orașului alături de delegați ai Primăriei în frunte cu primarul, reprezentanți ai parlamentului și guvernului, miniștri, autorități județene și locale, veterani de război, elevi și locuitori din judetul Ilfov, delegați ai Jandarmeriei Române, delegați ai Prefecturii judeţului Ilfov, delegați ai partidelor politice, poliția orașului și delegați ai instituțiilor de învățământ depun coroane pentru eroii căzuți viteește la datorie în războaiele pentru întregirea neamului.

Tot la „Monumentul Eroilor“ se aduc omagii de Ziua Eroilor (sărbătoare religioasă și militară celor căzuți la datorie pentru ocrotirea țării. Se depun coroane de flori în credinţa vitejilor neamului românesc și se susțin momente cultural-artistice pentru păstrarea în memoria generațiilor viitoare a eforturilor și sacrificiilor înaintașilor noștri pentru făurirea României Mari. ■

George V. GRIGORE

Ipostazele satului blagian

9 mai 2020
125 de ani de la nașterea lui Lucian Blaga

Crezând că „veșnicia s-a născut la sat“, Lucian Blaga considera că „omul satului“ trăiește în jariștea cosmică, „pe linia de apogeu genială, a copilăriei“. El mitizează „izolarea și arhaitatea satului românesc“. Aceste observații ale lui Ov.S. Crohmălniceanu pot fi completate cu altele asemănătoare, toate ducând la concluzia că satul este, pentru Blaga, centrul lumii, care se prelungește în mit, în timp ce orașul e locul unde omul își pierde sentimentul cosmic. Patru ipostaze ale satului se pot descoperi, aprofundând poezia lui Blaga: *satul minunilor*, *satul copilăriei*, *satul nelocuit* și *satul-mormânt*.

1. **SATUL MINUNILOR** - Poetul propovăduia, la un moment dat, o cruciadă a copiilor, îndemnându-i să se risipească prin sate, părăsind marile orașe. El găsește suficiente motive pentru ca aceia care au plecat să se întoarcă la vetrele lor: „Eu cred că vejnicia s-a născut la sat./ Aici orice gând e mai încet,/și inima-ți zvâcnește mai rar,/ca și cum nu ți-ar bate în piept,/ci adânc în pământ undeva./Aici se vindecă setea de mântuire/și dacă ți-ai sângerat picioarele/te așezi pe un podmol de lut./ Uite, e seară./Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,/ca un miros de iarbă tăiată,/ca o cădere de fum din streșini de paie,/ca un joc de iezi pe morminte înalte.“ (*Sufletul satului*)
„Cosmosul expresionist este refăcut de Blaga în spațiul satului românesc.“, scrie Marin Mincu. Este „ca într-un templu păgân prefăcut în bazilică. Totul este câmpenesc, idilic, material“, e de părere însă G. Călinescu.
Satul e plin „de-aromele zeului/ ca un cuib de mirosul sălbăticiunii“, iar „minunea țâșnește ca macu-n secară (*Satul minunilor*). Poemul „conține imagini aproape antonime ca sens acelora din volumele anterioare care se refereau la imaginea satului“, observă Marin Mincu: fântânile, pe care altădată le găseai pe la răscruci, acum sunt „fântânile darului harului“, în preajma cărora bolile dispar, făcând loc vieții și cântecului („țipă lăstunii“). E prezentă aici divinitarea („zeul“), precum și tainele („minunea“). Finalul poeziei amintește de un timp al miracolelor, festiv (duminica fiind zi de odihnă pentru Creator): „Cocoși dunăreni își vestesc de pe garduri/ dumineca lungă și fără de seară“.
Poetul simte nevoia să sugereze și locul nașterii: „Sat al meu, ce porți în nume/

sunetele lacrimei,/ la chemări adânci de mume/în cea noapte te-am ales/ca prag de lume/și potecă patimei.//Spre tine cine m-a-ndrumat/din străfund de veac,/în tine cine m-a chemat/fie binecuvântat,/sat de lacrimi fără leac.“ (*9 mai 1895*)
Poetul se duce să vadă „șipotul“ ori de câte ori se întoarce în sat; acolo îl întâmpină „pragul“ și „sub crugul albastru, în Lancrăm, își stau alăturea cele potrivnice, ziua și noaptea“: „Cât de domol se-mpletește insul acolo cu legea,/Cât de firesc lângă vetre se leagă/prin vremi voinicia și soarta/și cum se revarsă durerea în tâlc mai înalt totdeauna./Trăiesc încă mumele./ Unde ele se tânguie-n jale păgână,/unde lacrima cade-n țărână,/rândunica mai ia și acum câte-o gură de tină/să-și facă sub streașină casa.“ (*Orizont pierdut*)

2. **SATUL COPILĂRIEI** - Satul e locul copilăriei, al paradisului vieții. Pentru Eminescu, copilăria reprezintă vârsta de aur, pentru Arghezi, spațiul misterului, prin jocurile de limbaj (*Cartea cu jucării*). Pentru Blaga, copilăria este o lume a candorii și a credințelor naive, în care fabulosul străbate realul, este o mitologie a dorului de casă. Satul copilăriei e locul unde „păștea cu alții gâștele-n arinești“: „Și-mi mai aduc aminte:/într-un lan de cânepă/o sperietoare pestriță de paseri/se sprijinea/în par ca vânturi s-o aline./ Ciorchine de turbări avea cercei,/O vrabie-și făcuse cuib în pălăria ei.//Râdeau copiii toți de ea,/Dar mie mi-era milă/Și-o iubeam.“ (*Din copilăria mea)*
Blaga descoperă, într-o primă etapă, universul rural natal ca pe o „realitate sufletească, materializată într-o anumită atmosferă (*sufletul satului*), binecunoscută încă din copilărie“; apoi, elogiază „universul autohton, axându-se pe convingeri filozofice“, e de părere criticul citat mai sus.. Lumea copilăriei e legată și de „sămânța mirabilă/ ce-nchide în sine supreme puteri“, când poetul, „despoiat de veșminte“, intra în cada de grâu, „cufundat

pân' la gură în boabe de aur“, și simțea pe umeri „o povară de râu“: „Și-acuma, în timpuri târzii, când mai văd/ câteodată grămezi de semințe pe arii,/anevoie pun cumpăt fierbintei dorinți/ de-a le atinge cu fața./De-alintarea aceasta mă ține departe doar teama/ de-a nu trezi zeii, solarii,/ visătorii de visuri tenace, cuminți.“ (*Mirabila sămânță*)
Amintirile năvălesc în lumea adultului din „satul cu coperișurile negre“: drumul pe unde mâna „dobitoacele sfinte cu biciul“, arinii sub care smulgea „aripi din sânge de paseri“, morile „fantastice“, casa unde și-a făcut „intrarea în cântecul zilei“, plinicarul, șura pe care-și arunca „dinții de lapte“, poarta „întunecată“, unde punea frunză de leuștean pentru a apăra de strigoi „laptele și ugerul vacilor“: „Pe-aici mi-am trecut trupul gol al copilăriei/prin flacăra anilor./ Pe-aici s-a furișat și vremea/ce mi-a adus desăvârșirile în rău/.Totul a fost un joc despletit/în lumină mare pe uliți.“ Dar: „Dobitoacele sfinte s-au dus subt pământ./ Sângele de paseri e mut./Vreau să rămân aici/cântare pentru trecut/peste odihna pietrelor.“ (*Cântare pentru trecut*)
Dezamăgit de neputința sa, poetul se aseamănă cu un ucigaș și închide „cu pumnul toate izvoarele,/ pentru totdeauna să tacă,/ să tacă“.

3. **SATUL NELOCUIT** - Satul pe care Blaga îl cutreieră, după 20 de ani, îi aduce nedorita ipostază de străin. Nimeni nu-l recunoaște, cu excepția vântului, și a „plopului de aur“. Turnul „se va uita două ore“ în urma sa, „nedumerit“: „Totul cât de schimbat! Casele toate sunt mult mai mici/ decât le-a crescut amintirea./Lumina bate altfel în zid, apele altfel în țărm./Porți se deschid să-și arate uimirea.“ (*Sat natal*)
Satul îi oferă poetului reîntors în lumea acestuia - altădată mirifică, ideală și sacră - „moara seacă“ ce „macină lumină-n gol“, războiul de țesut pus „după ușă“, țesând singur, fântâni care „la uliți rele/ găleți coboară și ridică/ 'n cerul jefuit de stele“, cuiburi în copaci arzând „cu flăcări“ și „ouăle pocnind“: „Duhul răului tot vine/ 'n sat nelocuit să pască/ iarba morților de bine“. (*Vrajă și blestem*). Simbolistica blagiană e, aici, limpede: „moara seacă“ înseamnă zădărnicie, „fântânile“ sunt abisurile cunoașterii, după ușă se pun obiectele magice („războiul de țesut“), „ulițele rele“ sunt cele bântuite de duhuri, au „răscruci“, sunt încurcate. Eul liric e și el la o răscruce a cunoașterii, în punctul inițial. Prezența lui sub forma unei umbre ce „cade pe zid“ ne relevă imposibilitatea dezlegării misterului, mai ales că experiența are loc „pe creasta nopții“, în punctul zero al cunoașterii.
Uneori, apare „un apocalips blând și rustic, cu naivități de mozaic ravennat“ (G. Călinescu), cu câmpii aureolate, dar cu pluguri ca niște mari paseri negre/ ce-au coborât din cer pe pământ“. „Ca să nu le sperii-/ trebuie să te apropii de ele cântând“ (*Plugurile*). Poetul este foarte trist și plânge „în hohote“ deasupra leagănului său, găsit într-un ungher, invadat de păianjeni și de cari, și își amintește de copilăria în care nu suferea, ca acum, „de prea mult suflet“, în care nu era „așa de obosit/ de primăveri, de trandafiri, de tinerețe și de râs.“ (*Leagănul*). E o viziune expresionistă de apocalips modern a satului blagian nelocuit, opusă aceleia a „satului minunilor“, tot de sorginte expresionistă, dar mai îndulcită, căci fusese trecută prin substratul folcloric.

4. **SATUL MORMÂNT** - Poetul e explicit când e vorba să-și aleagă locul unde să fie îngropat. Dacă va muri „pe un tărâm netrebnic, rușinos“, patru prieteni, „cei din urmă prieteni“, vor îndeplini dorința testamentară: „să mă luați de unde voi fi fost căzut,/ pe-un drum de seară sau în miez de noapte/în satul meu pe umeri să mă duceți/întins pe Lună ca pe-un scut“. (*Cuvinte către patru prieteni*)
Într-un poem intitulat *Cuvântul din urmă,* Blaga se simte alungat de drumuri, părăsit de semeni, amenințat de păsări, blestemat, și crede, asemenea unui războinic înfrânt, că se va afla, după moarte, în preajma Domnului: „Cu cânele și cu săgețile ce mi-au rămas/ mă-ngrop,/la rădăcinile tale mă-ngrop,/Dumnezeule, pom blestemat.“
„Satul blagian este, de fapt, o realitate a unui alt tărâm, descoperit târziu, după aprige confruntări în conștiință“, consideră Marin Mincu. Avem de-a face cu un sat - necropolă, misterul lui e misterul nopții.

Satul blagian fascinează cititorul prin detaliile memorabile

Satul - miracol, satul copilăriei, satul nelocuit, părăsit, ori satul - mormânt. În oricare dintre aceste ipostaze ar fi, satul are, în alcătuirea sa, meri, arini, brazi sau plopi pe sub care umblă „ursul cu crin“, tămăduitor, cerbul căutându-și ciuta dispărută, ce parcă vrea să bea „din apă, numai cerul“, mânzul negru „ca ogorul“, săltând în ocol, ori taurul „neînjugat“, printre coarnele căruia „soarele vine în sat“. Este satul peste care zboară ciocârlia, „Hristosul păsăresc“ ce „descântă păcatele/ peste toate satele“, și puiul de cuc, „noul voevod,/ fiul pădurii“, și mierla neagră. Plugarul, „stihuitorul“, olarul sau zugravul trec dinspre primăvara în care „sună ramul, sună glia“, în care „pomii simt dureri de muguri“ și în care „înc-odată iar și iară/ a iubi e primăvară“, în care „risipei se dedă florarul“, spre vara cu „moale căldură“, când „pământu -ntreg e numai lan de grâu/ și cântec de lăcuste“ – căci acestea două se pare că erau anotimpurile preferate ale poetului. Satul blagian, văzut de „la cumpăna apelor“ sau din îndepărtatele „curți ale dorului“, fascinează cititorul prin detaliile memorabile. ■

✍ Ioan GHEORGHIȘOR

29 aprilie, Ziua Veteranilor de Război

Francisc Grigore, veteranul de 101 ani din Ilfov:

„La mulți ani în pace tuturor!“

Foto: Biroul de Presă a C.J. Ilfov, You Tube

La 29 aprilie este marcată în fiecare an „Ziua Veteranilor de Război“, instituită prin HG nr. 1222/2007, și poate, cel mai bun mod de a-i cinsti pe cei care au luptat pentru țară este o lecție de viață din partea celui mai în vârstă veteran din Ilfov. Acesta se numește Francisc Grigore și are aproape 101 ani.

Născut și crescut în Popești, este și acum plin de viață și nu se dă înapoi de la nicio muncă fizică. A săpat grădina, s-a urcat în gutui la 100 de ani. Din păcate, a și căzut destul de serios. Este mândru că strada pe care își are adresa a fost pavată de el, cu mâna lui. Nimic nu se compară însă cu frontul. În Al Doilea Război Mondial a luptat împreună cu Regimentul 6 Grăniceri și pe frontul de est, în URSS, și pe cel de vest, în Cehoslovacia și Ungaria. S-a întors acasă invalid după ce a fost împușcat: „Eu i-am zis superiorului să nu mute aruncătorul de mine că rămânem descoperiți, da' nu m-a ascultat. Am executat ordinul, că așa e în război, și un locotenent care era lângă mine a fost împușcat mortal și eu am fost rănit la picior“.

Pe 25 octombrie 2019, la Centrul Cultural pentru Tineret „Arena“ din Moara Vlăsiei, a fost sărbătorit și premiat alături de alte șase persoane care au împlinit 100 de ani din județul Ilfov, acțiune care a purtat inspiratul titlu „O viață cât un centenar“, organizată de Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov.

Francisc Grigore este cu siguranță un om bun, indiferent dacă a îmbrăcat uniforma sau haina civilă. Cel mai bun exemplu este în povestea sa de pe front: „Îmi amintesc că îi spuneam băiatului cu mitraliera: «Georgele, nu trage să-i omori! La picioare, să le luăm picioarele, să-i desființăm! Noi nu tragem să omorâm oameni, noi nu omorâm oameni. Noi vrem pace, nu război»“ La mulți ani în pace tuturor veteranilor de război! La mulți ani în pace tuturor! ■

✍ George V. GRIGORE

Personalități ilfovene Ion Dumitriu-Snagov

un prestigios istoric vaticanist

✍ George V. GRIGORE

Ion Dumitriu-Snagov (n. 19 august 2017 Snagov - d. 26 martie 2001 București) a fost un prestigios istoric vaticanist, cercetător asiduu al documentelor referitoare la România și poporul român aflate în arhivele Bibliotecii Apostolice a Vaticanului.

La 19 august 1927 se naște în satul Siliștea Snagovului, județul Ilfov, dintr-o veche familie de preoți și învățători. Ion Dumitriu-Snagov, comandor al ordinului „Sfântul Grigore cel Mare“, a fost elev al Colegiului Național Sfântul Sava din București și student al Facultății de Medicină din Cluj din anul 1944. Și-a orientat opțiunile de cercetare științifică în domeniul istoriei, susținându-și licența la Facultatea de Filologie - Universitatea București cu tema „Roma și Luminile culturii române în documentele de arhivă din secolul al XVIII-lea“.

În 1947 este arestat și condamnat la moarte ca „dușman al poporului“, pedeapsă comutată la 15 ani de temniță grea în închisorile comuniste. Din 1967 a desfășurat o activitate de studiu în țară, împreună cu documentări științifice în India (invitat al Guvernului Indiei), Australia și în restul Europei, valorificate în mai multe articole, conferințe, studii și volume. În 1969 primește o invitație din partea Guvernului Indiei și, la îndemnul Monseniorului Iulian Hosu, face o primă escală la Roma, acolo unde avea să revină de nenumărate ori.

În 1981, ca bursier al Universității Pontificale Gregoriană din Roma a obținut titlul de doctor în istorie ecleziastică „Magna cum laudae“ cu lucrarea „Le Saint-Siege et la Roumanie moderne 1850-1866“, fapt care l-a consacrat definitiv în cunoașterea relațiilor dintre România și Vatican.

În 1991 primește Premiul Academiei Române pentru volumul „România în diplomația Vaticanului“.

În perioada ianuarie-aprilie 1996 organizează în Salonul Sixtin de la Vatican, cu sprijinul Papei Ioan Paul al II-lea, expoziția „Monumenta Romaniae Vaticana“ (Mărturii Românești din Vatican), ocazie de readucere în memorie a celor două milenii de creștinism românesc (19 ianuarie - 30 aprilie 1996: Salonul Sixtin, Biblioteca Apostolica Vaticana, Roma). Expoziția a prezentat o sinteză a mărturiilor istorice despre români, prezentând în 152 de documente unice, relațiile Sfântului Scaun cu un popor creștin de ascendență daco-romană prin geneză, limbă, cultură și tradiție, pe parcursul neîntrerupt a două milenii.

Aceeași expoziție îngrijită de către profesorul Ion Dumitriu-Snagov este prezentată în perioada 26 noiembrie 1996 - 31 mai 1997, în cadrul Muzeului Național Cotroceni, din București, cuprinzând fotocopii ale documentelor originale prezentate în Salonul Sixtin al Bibliotecii Apostolice Vatican. Printre prețioasele documente prezentate în Expoziția „Monumenta Romaniae Vaticana“, care stau mărturie existenței bimilenare a poporului român, menționăm: Manuscrisul lui Eusebiu din Cesarea, primul istoric al creștinismului antic, care îl evocă în secolul IX pe Sfântul Andrei, ca apostol al popoarelor din Sciția Mică (Dobrogea de astăzi); Pergamentul din secolul al XI-lea al Sfântului Niceta de Remesiana, evanghelizator al populațiilor daco-romane din ținuturile dunărene, cunoscut mai ales pentru faptul că a compus imnul „Te deum laudamus“, folosit în rugăciunea liturgică din lumea întreagă.

Tabela pascală întocmită în secolul VI de Dionisie Exiguul, mare cărturar al antichității romano-bizantine, originar din Dobrogea antică. El este considerat întemeietorul calendarului creștin „Anno Domini“, care are ca punct de plecare nașterea lui Iisus Hristos - o cronologie după care și astăzi se guvernează întreaga umanitate; Primele hărți originale nautice ale Mării Negre, datând din secolul al XIV-lea și aparținând cartografului genovez Pietro Visconte. Aici sunt menționate Dunărea și Vicina, iar Delta Dunării este compartimentată în culori distincte, în funcție de structura geologică, dispoziția vânturilor și sectoarele cunoscute pentru navigație.

În 1996 Ion Dumitriu-Snagov primește Premiul „Nicolae Iorga“, decernat de Centrul Internațional Ecumenic pentru Dialog Spiritual, pentru întreaga operă de cercetare a raporturilor istorice dintre Vatican și statul național român și pentru inițiativa realizării expoziției „Monumenta Romaniae Vaticana“. În anul 1998 i se acordă titlul de cetățean de onoare al municipiului Cluj Napoca.

În 1999 are loc vizita Papei Ioan Paul al II-lea la București, dar și editarea lucrării „România în diplomația Vaticanului. 1939-1944“.

La 26 martie 2001 se stinge din viață, lăsând neterminată lucrarea numită „I consigli di Neagoe Basarab al suo figlio Teodosio“ la care a lucrat în ultima parte a vieții.

Lista de lucrări publicate de Ion Dumitriu-Snagov cuprinde: 1969: Pelerin la Siva, București, 1973: Românii în arhivele Romei, Secolul XVIII, București, 1978: India-meridianul Gandhi, București, 1979: Principatele Romane în secolul XIV-lea - Codex Latinus Parisinus, București, 1982: Le Saint-Siege et la Roumanie moderne. 1850-1866, Roma, 1987: La Romania nella diplomazia Vaticana. 1939-1944, Roma, 1989: Le Saint-Siege et la Roumanie moderne. 1866-1914, Roma, 1996: Catalogul expoziției „Monumenta Romaniae Vaticana“, București, 1999: România în diplomația Vaticanului. 1939-1944, București. Alte studii, prefețe, postfete, îngrijiri de ediții aparținând lui Ion Dumitriu-Snagov sunt: 1993: România și Vaticanul - Relații diplomatice - 1918, București, 1994: Raymund Netzhammer - Arhiepiscop în România, București și 1999: Moldova '99 - Sărbătoarea bimileniului creștin, București. ■

Bibliografie:
Constantin Toni Dârțu - „Personalități române și faptele lor. 1950-2000“, Editura Pan Europe, Iași, 2003, wikipedia.org

CIOLPANI
comuna cu „Pisc“ de la câmpie

George V. GRIGORE

Ciolpani este o comună din Ilfov formată din satele Ciolpani (reşedinţa), Izvorani, Lupăria şi Piscu. Numele vine de la denumirea populară de „ciolpan“, cu sens de „trunchi de arbore fără crengi (şi uscat), rămas în pământ“; arbore rupt de vânt, arbore bătrân. Ca un stâlp în plină furtună, ca un reper geografic, ca o coordonată strămoşească aşa este şi istoria acestui loc.
Comuna se află în extremitatea nordică a judeţului, la limita cu judeţul Prahova, pe malul drept al Ialomiţei. Către vest, se află pădurea Scroviştea, cu lacul Ţigăneşti (denumit şi Balta Mănăstirii), unde se află mănăstirea Ţigăneşti. Către sud-est, se află pădurea Snagov, satul Izvorani aflându-se pe malul nordic al lacului Snagov. Este străbătută de şoseaua naţională DN1, care leagă Bucureştiul de Ploieşti.
La Ciolpani, din această şosea se ramifică şoselele judeţene DJ 101C (care duce spre Gruiu), DJ.101N care deserveşte exclusiv satul Izvorani şi DJ.101M care duce în parcul Snagov. Cele trei şosele judeţene sunt legate între ele de DJ 111. După ultimul recensământ, populaţia comunei Ciolpani se ridică la 4.811 locuitori.
Satul Ţigăneşti s-a format după anul 1800 din familiile de clăcaşi ai mănăstirii care, învecinându-se cu lacul Ţigăneşti, a preluat numele acestuia. La sfârşitul secolului al XIX-lea, comuna purta numele Ţigăneşti, era arondată plăşii Snagov din judeţul Ilfov şi era formată din satele Ciolpani, Lupăria-Sărăcineasca şi Ţigăneşti.

Urme de aşezări dacice

În comună funcţionau o şcoală mixtă şi patru biserici ortodoxe. Pe atunci, satul Piscu aparţinea comunei Cocioc, fiind cunoscut ca sat de olari, cu moşii în proprietatea Domeniului Coroanei, iar satul Izvorani făcea parte din comuna Tâncăbeşti, având o biserică lipovenească. În 1925, comunei i se alipise şi satul Izvorani (fost în comuna Tâncăbeşti), iar comuna a ajuns în total la 3.062 de locuitori şi făcea parte din plasa Buftea-Bucoveni. Comuna îşi avea reşedinţa în satul Ciolpani.
În 1950 comuna a fost inclusă în raionul Căciulaţi al regiunii Bucureşti şi apoi (după 1960) în raionul Buftea al aceleiaşi regiuni. În 1968, comuna şi-a luat numele de Ciolpani (de la satul de reşedinţă) şi a fost inclus în judeţul Ilfov, satul Ţigăneşti fiind desfiinţat şi inclus în satul Ciolpani. În 1981, comuna a devenit parte a Sectorului Agricol Ilfov, sector devenit în 1998 judeţul Ilfov.
Şapte obiective din comuna Ciolpani sunt incluse în lista monumentelor din judeţ, fiind de inters local. Cinci dintre ele sunt clasificate ca situri arheologice - patru la Ciolpani, (din care două în zona fostului sat Ţigăneşti) şi unul la Izvorani. Celelalte două sunt Mănăstirea Ţigăneşti, datând din secolul al XVIII-lea, şi Biserica „Adormirea Precistei“.
Comuna este una din vechile aşezări umane din zonă, mărturie fiind siturile arheologice existente pe teritoriul său administrativ. Astfel, în zona Ţigănesti, pe malul drept al Bălţii Mânăstirii, la confluenţa acesteia cu Valea Schitului precum şi pe malul vestic al văii lacului Ciurii, la extremitatea estică a Pădurii Scroviştea, în punctul „La Comoară“, s-au descoperit urme de aşezări dacice care merită a fi studiate mai în amănunt.
În imediata apropiere a Mănăstirii Ţigănesti se află satul Ciolpani, unde se află Parohia Ciolpani cu hramul „Naşterea Maicii Domnului“. Actuala biserică a fost construită din temelii în 1843, pe „moşia schitului“, de marele paharnic Dimitrie Drugănescu, care este şi ctitor. Biserica, în formă de corabie, a fost zidită din cărămidă cu o singură turlă, acoperită cu şindrilă. În 1931 a fost reînnoită prin stăruinţa câtorva buni creştini din parohie şi prin contribuţia tuturor enoriaşilor, fiind înălţată cu doi metri, acoperită cu tablă galvanizată, anexându-i-se un pridvor la intrare. Tot în acest an biserica a fost pictată în tehnica ulei, de pictorul ploieştean Nicolae Vintilescu. Din 1947 şi până în 1970 starea bisericii s-a deteriorat. Astfel au fost demarate o serie de lucrări şi reparaţii capitale. Lucrările s-au terminat în 1975. Biserica a fost resfinţită în 1976. În urma cutremurelor de pământ din 1977, 1986 şi 1990 se impunea din nou o consolidare şi restaurare a bisericii parohiale. Lucrările s-au efectuat în 1992-1993, biserica resfinţindu-se la 8 septembrie 1993.
Din acel an şi până în prezent, biserica, clopotniţa, casa parohială dependinţe curtea bisericii, curtea casei parohiale şi cimitirul parohial au primit multe îmbunătăţiri. În 2005 a început construcţia unui Prăznicar pentru hram şi alte mese festive. De asemenea, în 2006 a început înălţarea unui aşezământ social având ca destinaţie îngrijirea vârstnicilor cu handicap locomotor, lucrare finalizată.

Icoana Făcătoare de Minuni a Maicii Domnului cu Pruncul de la Mănăstirea Ţigăneşti

Mănăstirea Ţigăneşti, înconjurată de un curs de apă cunoscut sub numele de „Lacul Maicilor“, este amintită în hrisoavele domneşti de danii ale domnitorilor Moruzi (1793), Caragea (1813) şi Dimitrie Ghica Voievod (1824). Biserica mănăstirii datează de mai bine de 200 de ani, însă vatra monahală de la Ţigăneşti este cu mult mai veche, obştile monahale din Mănăstirea Căldăruşani şi Schitul Maicilor zidind actuala biserică pe locul unui mai vechi schit de călugări.
Prima aşezare monahală de la Mănăstirea Ţigăneşti, cu obşte de călugări, este atestată din secolul al XVII-lea. Legenda locului, susţinută de faptul că pomelnicul mănăstirii începe cu voievodul Mihai Viteazul şi Doamna Stanca, care ne arată că aşezarea monahală exista încă de la începutul secolului al XVII-lea, spune că aceasta a fost zidită de câţiva călugări români de la Sfântul Munte Athos. La început, aici a fost ridicată o biserică de lemn în care, ctitorii, familia Căplescu, aşezaseră pe Sfântul Altar o bucată de marmură pe care era inscripţionat anul 1752.
Mănăstirea este atestată de un document de donaţie şi vânzare-cumpărare din iulie 1780, semnat de boierul Matei Ţigănescu şi de verişoara lui, Paraschiva Căplescu. Din vechea biserică de lemn s-a păstrat Icoana Făcătoare de Minuni a Maicii Domnului cu Pruncul. La început, călugării din Schitul Ţigăneşti, numit astfel după numele boierului ctitor, s-au aflat sub purtarea de grijă a Mănăstirii Căldăruşani. Primii călugări au fost aduşi aici din Schitul Sfânta Ana, din Sfântul Munte Athos.
Apoi, călugării au fost transferaţi la Mănăstirea Căldăruşani, în locul lor fiind aduse mai multe maici din Schitul Turbaţi, aflat în Siliştea Snagovului, şi din Schitul Maicilor din Bucureşti. Deoarece biserica de lemn devenise neîncăpătoare, aceasta a fost demolată şi, pe locul ei, a fost înălţată o nouă biserică, închinată Adormirii Maicii Domnului.

Biserica actuală, construită din zid, a fost ridicată între anii 1799-1812, de banul Radu Golescu, logofătul Gheorghe Florescu şi arhimandritul Dositei, starețul venit de la Căldăruşani. Biserica a fost construită în stilul vremii, cu un pridvor şi o singură turlă, decorată cu ferestre prelungi. Uşa de intrare în pronaos prezintă un ancadrament cu motive florale, admirabil executate.
În cimitir se află monumente funerare vechi, dintre care îl amintim pe cel al familiei Diamandescu, realizat de sculptorul Carol Stork, în 1889.
Cele două clădiri din incinta Mănăstirii Ţigăneşti, având cerdacuri susţinute de coloane, adăpostesc chiliile, stăreţia, trapeza şi o minunată colecţie de artă bisericească şi carte veche. Construite în 1920, clădirile înconjoară biserica.
Mănăstirea se află pe o peninsulă, terenul nefiind bine stabilizat, drept pentru care, în anii 1980-1984, construcţia a fost consolidată. Clopotniţa are trei clopote mari, un clopot mic şi un ceas mare, cu două cadrane. Ceasul, adus din Germania, în 1911, are un mecanism care cântăreşte aproape o tonă şi jumătate. Clădirea muzeului, construită în 1848, a fost mai întâi orfelinat, apoi şcoală, apoi arhondaric, iar din anul 1989, muzeu de artă veche bisericească. Mănăstirea Ţigăneşti este renumită pentru atelierele sale, în care sunt lucrate minunate veşminte preoţeşti şi broderii liturgice. În atelierele mănăstirii, maicile lucrează materiale de croitorie pentru hainele preoţeşti, din mătase vegetală, cu fir de aur şi argint, precum şi bumbac. În aceste ateliere a fost lucrată broderia pentru Sala Maură, din Castelul Peleş, aflat în Sinaia.
Obştea de aproape o sută de maici este slujită de trei preoţi.
Biserica „Naşterea Maicii Domnului“ din Ciolpani are din 2014 un Centru de Îngrijire şi Asistenţă. Acesta funcţionează ca o capelă, având hramul „Sfântul Mare Mucenic Pantelimon“. În 2012 a fost inaugurată aici o capelă modernă.
Biserica „Adormirea Precistei“ datează din secolul al XIX-lea şi este declarată monument istoric. Din inscripţia de pe biserică aflăm că G. Bertossi a fost constructorul, iar data construcţiei este 1925. Este situată în satul Piscu.
Un monument dedicat eroilor din localitate există în satul Piscu, în centrul localităţii, într-un scuar.

Lucrarea aparține artistului plastic D. Loghin, din București și a fost realizată în secolul XX. Monumentul este un obelisc în formă de trunchi de piramidă, cu baza pătrată, așezat pe o bază cu trei retrageri. Deasupra acestuia se află un vultur de bronz, cu aripile desfăcute, purtând în cioc crucea. Vulturul este așezat pe o sferă și este orientat spre vest. Pe latura de sud sunt inscripționate numele soldaților morți în Primul Război Mondial și numele autorului D. Loghin - București. Pe latura de vest se află următoarea inscripție: „Sub Glorioasa Domnie a MSR Ferdinand I, vouă eroilor jertfiți pentru Întregirea neamului din satul Piscu 1916-1919". Pe latura de nord sunt inscripționate numele eroilor din 1916-1919. Pe latura de est există următoarea inscripție: „Cinstire eroilor din satul Piscu jertfiți în războiul din 1941-1945", împreună cu numele soldaților căzuți. La baza obeliscului pe vest și est se află două nișe cu arc în plin centru în partea superioară. Primele trei trepte sunt acoperite cu plăci de gresie ceramică de culoare neagră, restul monumentului fiind acoperit cu gresie de culoare ivorie.

„Patrimoniul UNESCO din România pe înțelesul tuturor", o lucrare susținută de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov

Ca unități de educație aici funcționează Grădinița nr. 1 și Școala Gimnazială nr. 1.
În satul Piscu o familie de artiști tineri a venit spre a-și dedica tinerețea și forța promovării unui vechi meșteșug, anume olăritul. Este vorba despre familia Scripcariu - el sculptor renumit, ea istoric de artă talentat - cea care a pus în pagină istoria locurilor. Cei doi au organizat o

școală și o asociație, au înfrățit satul cu unul aproape similar ca tradiție din Republica Moldova (satul Țigănești), au scos un ziar local, sătesc, iar mai nou au creat un Muzeu - Atelier („Muzeul Oalelor de Pisc").
„Școala de la Piscu" este un loc și o provocare pentru oricine dorește să simtă frumusețea patrimoniului cultural românesc și să se familiarizeze cu valorile acestuia. Țelul: să contribuim la formarea unor generații mai conștiente de moștenirea noastră culturală și mai atașate de acest frumos martor al istoriei. În ce mod au ales să acționeze? Prin ateliere, tabere de creație, școli de vară, întâlniri, tipărirea de cărți despre patrimoniul cultural pe înțelesul tuturor, susținerea unei școli primare cu specific de patrimoniu, cercetare antropologică, dar și platformă culturală on-line. Deviza lor sub care își desfășoară toate activitățile: „Pentru a putea supravieți, patrimoniul cultural are nevoie de dragoste!"
Din această dragoste necondiționată și din acțiunile culturale ale școlii și asociației, satul Piscu a fost declarat „Sat cultural al României" în 2017.
Școala Primară Agatonia este cel mai temerar proiect al Asociației Gașpar, Baltazar & Melchior. Se vrea o școală, în sensul mai larg al cuvântului, un loc în care cei implicați își propun să formeze un tip de sensibilitate și o preocupare pentru ceea ce cultura autentică poate oferi: frumos, valoros, plin de înțeles și folos sufletesc. Este o școală mică, așa cum erau odinioară școlile de sat. Aici sunt instruiți, în sistem clasic, copii din satul Piscu și din satele învecinate. Este o instituție de învățământ privat, autorizată. Prima generație a absolvit în 2015. Virgil Scripcariu este unul dintre cei mai apreciați artiști ai județului nostru. Face parte din avangarda noii generații de artiști români. A expus și expune în Italia, Marea Britanie, Israel, Belgia sau Japonia, dar locuiește în satul Piscu. Aici a format o adevărată comunitate în jurul căminului, iar misiunea lui, pe lângă cea de a crea frumosul, este și de a păstra frumosul din alte vremuri. Împreună cu oamenii locului încearcă să pună la adăpost patrimoniul cultural. Criticii spun despre Virgil Scripcariu că este unul dintre cei

mai originali artiști. O lucrare care-i poartă semnătura a ajuns și la Papa Francisc. Un strop din frumusețea Ilfovului a mers astfel la Vatican.
Adriana Scripcariu, istoric de artă și scriitoare, a îmbogățit biblioteca ilfoveană, și nu numai, cu titluri interesante și necesare. Astfel au văzut lumina tiparului cărțile „Oale de Pisc", „Palatul Mogoșoaia - Ghidul copiilor", „Hai să descoperim Patrimoniul UNESCO din România", „Patrimoniul Cultural - Județul Ilfov", „Patrimoniul UNESCO din România, vol. 1". Ultima apariție editorială, „Patrimoniul UNESCO din România pe înțelesul tuturor" aduce frumusețea patrimoniului dinaintea publicului larg, cu multă imagine - veche și recentă - povestită prin texte accesibile și prietenoase, cuvinte de specialitate explicate, fragmente de cronică și fragmente de interviu de la cei care au cunoscut pe viu și, pe alocuri, mai trăiesc patrimoniul imaterial. Conceptul cărții aparține istoricului de artă Adriana Scripcariu, căreia i s-au alăturat în calitate de autor, respectiv co-autor ai unor capitole etnocoreologul Silvestru Petac și etnologul Anamaria Iuga. Creația și tipărirea cărții au fost susținute de Ordinul Arhitecților din România din timbrul de arhitectură, Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov și Școala de la Piscu. Cartea a apărut sub patronajul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO.
Este cea mai amplă publicație de până acum semnată Școala de la Piscu, o colaborare între mulți profesioniști și iubitori ai patrimoniului cultural din România și Republica Moldova. Peste 500 de imagini actuale și de arhivă însoțesc textele.
Tot „neamul lui Scripcariu" a scos ziarul sătesc „Piscu nostru", un proiect care să mediatizeze noutățile legate de tradiții și cultură locală.
„Punând mâna" și la înfrățirea localității Piscu cu localitatea Țigănești din Republica Moldova - sat de olari, ca și Piscu - familia Scripcariu a ajutat și la apariția ziarului local „Țigănești nostru" și la înființarea unui muzeu local al tradițiilor.
Un alt proiect al celor doi este „Muzeul Oalelor de Pisc", un martor al istoriei și un loc de inspirație și regăsire. Muzeul ne ajută să ne simțim rădăcinile și să ne prețuim identitatea. Știați că niciun sat din județul Ilfov nu are un muzeu care să-l reprezinte? Acest adevăr este trist, dar mobilizator. Piscu este un fost sat de olari care are o poveste de spus pe îndelete. Există deja în colecțiile familiei hărți, fotografii vechi, acte, diverse utilaje și mai ales multe, multe oale. Piscu are deci ce arăta și ce povesti. E păcat ca Piscu să tacă! Pe strada Câmpului, la numărul 45 B va fi Muzeul Oalelor de Pisc. Odată porniți în acestă campanie, în care lupta este pentru cultură și pentru istoria satului, toți ne vom alia și vom fi alături până la final. Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, va face tot ce trebuie spre a avea cât de curând un muzeu - atelier în vecinătatea Școlii de la Piscu. Cine trebuie să câștige? Piscu nostru!

Ce mai poți vizita

În Ciolpani se mai află Complexul Olimpic „Sydney 2000", în imediata vecinatate a pădurii Snagov. Complexul reprezintă darul statului român făcut sportivilor noștri în urma rezultatelor de excepție obținute la Jocurile Olimpice de la Sydney. Plecând de la un complex de recreere, intrat în patrimoniul Comitetului Olimpic și Sportiv Român în anul 2000, baza sportivă de la Izvorani s-a dezvoltat, ajungând un mare complex sportiv proiectat la standarde internaționale care poate asigura toate condițiile necesare pentru desfășurarea antrenamentelor de înaltă performanță, acoperind cerințele pentru aproape toate ramurile sportive.
Tot la Izvorani sunt amplasate Studiourile Cinematografice Castel Film. „Castel Film Romania" este o companie de producție filme fondată în 1992 de producătorul Vlad Păunescu și de producătorul de la Hollywood Charles Band. Castel Film a produs peste 100 de filme, printre care „Cold Mountain" și serialul de televiziune softcore „Life on Top". Pentru doritorii de plimbări în aer liber se pot organiza drumeții în rezervația dendrologică Pădurea Ciolpani, un rest al Codrilor Vlăsiei. ■

Bibliografie:
1) Dan Berindei, Sebastian Bonifaciu - București - „Ghid turistic", Ed. Sport-Turism, București, 1980;
2) „Dicționar Enciclopedic - vol. I A-C", Editura Enciclopedică, București, 1993;
3) „Monografie Album - Protoieria Ilfov Nord", Editura Basilica a Patriarhiei Române, București 2012

Surse: wikipedia.org, piscu.ro, marelerazboi-ilfov.ro, primariaciolpani.ro, viitorulilfovean.ro, jurnaluldeilfov.ro, ziarulnatiunea.ro, ziarullumina.ro, protoieriailfovnord.ro, basilica.ro, oamenidelatara.ro

Erasmus+ cu mănuși și mască de protecție

De săptămâni bune, ne-am obșnuit cu această nouă stare, nouă realitate virtuală, de acasă din izolare. Întreaga activitate a fost brusc transformată în comunicare la distanță.
Un segment din activitatea noastră, de formare și dezvoltare personală și profesională, reprezentat de proiectele internaționale Erasmus+, mobilități pentru cursuri, parteneriate și schimburi de tineret au intrat într-o nouă dimensiune: cea a comunicării și lucrului la distanță.
Această nouă eră pandemico-digitală, deși stresantă pentru noi toți deopotrivă, pentru cei care lucrează în proiecte și cei implicați în mobilități a adus un nivel de stres suplimentar și o presiune chiar extremă pentru mine personal, aș putea spune.
În calitate de coordonator de proiecte internaționale, unde aș fi putut eu să experimentez această situație de incertitudine și teamă, spaimă legată de îmbolnăvirea cu Covid-19, cu închiderea țărilor, a tuturor activităților, cu suspendarea transporturilor, anularea zborurilor, până la închiderea totală, altundeva decât fiind plecată la mobilitate! Acest lock-down m-a găsit la peste 1.600 km depărtare de țară, în nordul Europei, la țărmul Mării Baltice, în Klaipeda, Lituania. Acolo am participat, alături de trei colege inimoase din județul Ilfov (Lumița Zegrea, Daniela Moraru și Carmen Olaru), prin intermediul Asociației Muguri pentru Viitor, parteneră a CCD Ilfov, condusă de prof. Luminița Zegrea, la Vizita de studii „Creativity in Youth Work".

Vizita, la care au participat 6 asociații de tineret din Turcia, Grecia, Letonia, Georgia, Liutuania și România, a fost una dintre cele mai memorabile și deosebite momente din viața mea de participant la proiecte, cu peste 50 de mobilități organizate sau la care am participat în întreaga carieră.
Desigur, fiecare din aceste experiențe aduce un bagaj neprețuit de informații și legături cu persoane extraordinare. Dar în contextul acesta de început de lock-down, în care nu știam dacă ne mai putem întoarce acasă la timp pentru că veneau avalanșe de informații despre pericolele infectării cu noul Coronanvirus, închiderea granițelor și suspendarea zborurilor, lupta cu mintea mea pentru a îmi păstra atenția la minunatele activități din program, când toți șusoteam îngrijorați, pentru că Agenția Națională deja recomandase suspendarea mobilităților, a făcut din aceste zile, unele pe care cu siguranță nu le voi uita niciodată.
Personal trecusem prin multe momente dificile în activitățile internationale, fiecare cu momentul său de suspans, dar acum era altceva.
Însă la Klaipeda, lucrurile au fost diferite: întâlnirea și-a urmat impreturbabil programul în perioada 8-13 martie 2020, deși până în finalul acelei săptămâni, toate obiectivele pe care trebuia să le vizităm erau deja închise, ca și granițele terestre. Coordonatoarea a mers mai departe cu programul deși erau sugestii despre o posibilă întrerupere, pentru siguranța întoarcerii noastre. Una dintre delegații a mai petrecut 3 zile în Vilnius pentru că se suspendaseră zborurile spre Atena. Pentru toți a fost o presiune și un stres, dar nu a plecat nimeni nici măcar cu o zi mai devreme.

Privind înapoi, când am realizat că am aterizat cu unul dintre ultimele avioane de la Vilnius-Frankfurt-București, cu ultmii dintre românii adunați din tot sudul Europei, Italia, Spania, care nu avuseseră bani de întors mai devreme, dar am depășit cu bine perioada de carantină, chiar simt că a fost o adevărată lecție de viață de supraviețuire emoțională, de împărtășire și depășire!
Întâlnirile internationale erau sufletul lucrului în echipă și motivația de merge mai departe în demersurile fie de cercetare fie de formare. Ne ajutau să ne armonizăm eforturile în activitățile multinaționale. În proiectele de parteneriat deja s-au anulat întâlnirile de lucru, s-au transferat în on-line. În amândouă proiectele de partneriat ale CCD Ilfov s-au realizat întâlniri pe platforme on-line, care ne ajută în schimbul de informații și lucrul în comun în echipele internaționale.
Dar, fără imputul emotional și experiential al întâlnirilor internaționale, valoarea și impactul proiectelor europene nu va mai fi la fel. Sentimentul apartenenței la o mare echipă de educatori ai Europei prin mobilități internaționale era chiar esența și motivația pentru această muncă și dădea valoarea schimbului de idei și practici la nivel European.
Ne uităm cu speranța că va fi curând posibil să ne întâlnim din nou pentru a munci împreună în Europa! ■

✍ **Prof. metodist Simona LUCA**

Cartea, mereu biruitoare

23 aprilie - Ziua Bibliotecarului și Ziua Internațională a cărții și a dreptului de autor

„Ziua Internațională a cărții și a dreptului de autor" a devenit, începând din 1995, la inițiativa UNESCO, un eveniment anual în care se promovează cititul, publicarea de cărți, dar și a drepturilor de autor.
O onoare deosebită făcută bibliotecarilor a fost declararea, de către Guvernul României, prin HG nr.293/14.04.2005, a zilei de 23 aprilie ca fiind Ziua Bibliotecarului din România, astfel că, în România, începând cu anul 2005 se sărbătorește Ziua Bibliotecarului, concomitent cu Ziua Internațională a cărții și a dreptului de autor.
O zi a bibliotecarului, asociată cu cea a CĂRȚII este însemnul oficial al recunoașterii publice a prestigiului unei profesii de importanță deosebită pentru cultura națională. Cu acest prilej, în toate bibliotecile se organizează evenimente menite să reitereze adevăruri fundamentale despre rolul lecturii în educație, în formarea unor personalități puternice, distincte. Anul acesta, evenimentele de tipul: simpozioane, vizite interbibliotecare, mese rotunde, concursuri pentru cititori nu au mai putut fi organizate. Vremea și vremurile nu au ținut cu noi, bibliotecari dornici să marcăm cum se cuvine sărbătoarea CĂRȚII. Anul acesta a fost ***altfel***…
Pe agenda de activități a Casei Corpului Didactic Ilfov, în Oferta de formare, pentru anul școlar 2019-2020, era prevăzută, cu acest prilej, o vizită documentară, un schimb de experiență cu bibliotecarele din județul Călărași. Intitulată „Parte de carte" întâlnirea care ar fi fost găzduită de Casa Corpului Didactic Călărași, ar fi fost un prilej minunat de a discuta aspecte de actualitate din sfera profesională și de a împărtăși bune practici din bibliotecile școlare ale celor județe vecine: Ilfov și Călărași. Nu a fost să fie! Trista realitate a perioadei de carantină ne-a determinat să găsim o formă de a susține activitatea păstrându-ne într-un registru de pozitivitate și optimism, chiar dacă de la distanță.

Biruința prin lectură

Biruința prin lectură, lectura ca soluție de ieșire, depășire a momentelor de izolare, distanțare, înstrăinare, acesta a fost subiectul discuției purtate on-line cu invitații la acest eveniment organizat la 23 aprilie 2020. Timp de o oră, am reușit să aflăm unii de la alții, colegi din Ilfov și Călărași cum putem sluji în continuare cărților, cititorilor, promovării lecturii.
Pentru că mai mult ca oricând, în aceste vremuri speciale avem nevoie de carte, pledoaria pentru carte susținută de prof. dr. Florin Petrescu, director al Casei Corpului Didactic Ilfov, a fost continuată de vestea apariției primului volum din seria „Destăinuiri", realizat de prof. Lupu, scriitor ilfovean, care a dorit să imortalizeze în 130 de pagini „imagini aparte din gândurile, viața și împlinirile unor persoane deosebite". Apărut la Editura Arefeana, volumul conține interviurile realizate de Nică D. Lupu cu prof. dr. Alexandru Ionescu, scriitoarele Eliza Roha și Gabriela Banu, criticul literar Aureliu Goci, prof. și scriitorul Ion C. Ștefan și prof. dr. Dumitru Copilu-Copillin, oameni cu reale calități umane și merite profesionale, culturale, pedagogice pe care dl. prof. Lupu a avut privilegiul de a-i cunoaște personal, bucurându-se, la rândul lui, de prietenia și aprecierea acestora. Întrebările adresate sunt inteligente, subtile și directe, determinând răspunsuri sincere și interesante care merită să fie citite și recitite pentru că pot oferi cititorilor adevărate lecții de viață, mostre de comportament exemplar.
O invitație la „zăbava lecturii" au adresat toți participanții la video-întâlnirea dedicată sărbătorii Cărții, inspector de Limba română

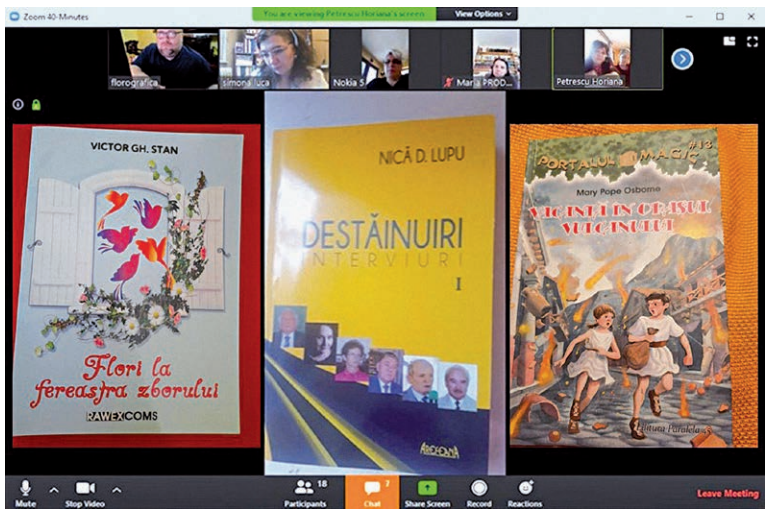

✍ **Bibliotecar CCD Ilfov, Horiana PETRESCU**

prof. Maria Gridan a apreciat în mod deosebit utilitatea folosirii și de către elevi a metodei interviului pentru a descoperi aspecte importante din viața celor pe care îi apreciază și de la care au de învățat. Prof. Mirela Filip, de la Liceul Teoretic „Ioan Petruș" a adresat urări de bine celor care slujesc Cartea, dar și celor care poartă numele Sfântului Mucenic Gheorghe, sărbătorit tot în această zi. Deloc întâmplătoare asocierea simbolistică a sfântului mare Mucenic Gheorghe, omorâtorul balaurului, luptător cu sulița iar de cealaltă parte, în zona profană, laică, CARTEA și slujitorii ei, luptători vajnici cu ignoranța, neștiința. „Spune-mi și o să uit, arată-mi și o să-mi amintesc, implică-mă și o să înțeleg" iată un adevăr de care trebuie să ținem seama pentru că nu putem să stăm deoparte atunci când vine vorba de implicarea în lupta cu o altă pandemie, cea a analfabetismului funcțional. A înțelege ce citești este o deprindere care trebuie deprinsă pas cu pas, fără ea neputând vorbi de eficiența învățării și de o muncă intelectuală autentică. Ce putem face? Cum ne putem implica pentru a câștiga de partea lecturii eficiente cât mai mulți utilizatori transformându-i în lectori avizați, cititori experimentați?
Răspunsurile la aceste întrebări, discuțiile pe tema CĂRȚII de care avem nevoie vor continua și pe parcursul următoarelor săptămâni. Sub același generic „Biruința prin lectură", întâlnirii din 23 aprilie îi vor urma altele care, indiferent sub ce formă se vor desfășura vor suscita interesul, dând prilejul unor confluențe spirituale și sufletești de calitate, de care atât inițiatorii, CCD Ilfov, cât și beneficiarii participanți să fie total mulțumiți. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov